

E tu py ö rä

Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti 2/2012

Etupyörä 2/2012

Pääkirjoitus	4
Jääkäriprikaatin komentajan tervehdys	5
Pohjoismainen ja kansainvälinen yhteistyö	6
Tasa-arvo Jääkäriprikaatissa osa 3	
Korjaamolla on mainio työilmapiiiri	8
Aapo Järvisen muistokivi - sodankyläläisen "Laguksen jääkäriin" kohtalo Lapin Sodassa	10

Ajankohtaista:

Muistomerkki kiltojen perinnejoukoille Heinuvaaraan	12
Maanpuolustuksen Henkilökuntaliiton Sodankylän osasto	14
Esittelyssä Varuskuntaravintola Tähti	16
Liikenneturvallisuus ansiomitali kapteeni evp Markku Kallatsalle	17
Henkilöstössä tapahtuu	18
Maavoimien komentaja kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi tarkasti Jääkäriprikaatin	20
Vierailuja ja tapahtumia	22
Palkitut varusmiehet	26

Liikunta ja urheilu:

Sotilas-5-ottelun maailmanmestaruudet ratkeavat Lahdessa	27
Liikuntakooste	28

Koulutus:

Taistelu hajautetun alueen taistelutavalla ja tekniikalla	30
Maavoimien vaikuttamisharjoitus	32

Maanpuolustustyö:

Jääkäriprikaati turvaa ja pelastaa	34
Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry	36
Jääkäritoimikunta	38
Jääkäriprikaatin Kilta ry	39
Veteraaniesittelyssä Martti Salkomaa	46
Kunniajäsen Olavi Turunen in memoriam	47
Pohjan Prikaatin Kilta ry	48

Aliupseerikurssi I/12

Kurssijulkaisun kansi	50
Aliupseerikoulun johtajan tervehdys	51
Kiväärilinja	52
Panssarintorjuntalinja	53
Tiedustelulinja	54
Moottorilinja	55
Kranaatinheitinlinja	56

Jääkäriprikaatin tapahtumakalenteri	58
---	----

Etupyörä 2/12 | Jääkäriprikaatin, Jääkäriprikaatin Killan ja Pohjan Prikaatin Killan lehti

Toimituskunta:

Päätöimittäjä, everstiluutnantti Esko Pukari
Toimitussihteeri Taina Pirinen
Hankintassihteeri Riitta Mikkola, taloudenhoitaja Leena Rautanen
Aliupseerikoulun edustaja, kapteeni Stenka Schroderus
Everstiluutnantti Pekka J Heikkilä
Sodankylän Sotilaskodin edustaja Marita Lintula

Yhteystiedot:

Jääkäriprikaati
Etupyörä
PL 5
99601 SODANKYLÄ
taina.pirinen@mil.fi
puh. 0299 45 2106

Kansikuva:

Taina Pirinen

Valokuvat:

Jääkäriprikaatin arkisto
Erikseen kuvissa mainitut

Taitto:

Taina Pirinen

Paino:

Juvenes Print
Painosmäärä:
3000 kpl

Hyvät jääkäriprikaatilaiset, kiltojen jäsenet ja yhteistyökumppanit

Kädessänne on ETUPYÖRÄ 2/2012 -lehti. Lehteen on koottu kirjoituksia ja kuvia Jääkäriprikaatin ja yhteistyökumppaneiden toiminnasta vuoden 2012 talven, kevään ja alkukesän ajalta. Lehden ilmestyessä ovat Jääkäriprikaatin 2/2011 saapumiserän johtajat ja 1/2012 saapumiserän miehistö kotiutuneet ja 2/2012 saapumiserän alokkaat astuneet palvelukseen. Kotiutuneiden palautteessa armeija-aika on kokonaisuudessaan koettu myönteisenä kokemuksena. Ryhmäinteydessä ja johtajien arvostuksessa on tapahtunut kasvua. Fyysinen koulutus parantaa merkittävästi varusmiesten kuntoa ja se koe-

taan hyödyllisenä. Palvelus Jääkäriprikaatissa antaa arktisten sotilastaitojen ohella hyviä eväitä tulevaisuuteen - näitä ovat muun muassa vahvat ystävyysuhteet ja yhteisöllisyys sekä mahdollisuus kehittää johtamis- ja vuorovaikutustaitoja.

Lehden ilmestyminen on perinteisesti ajoitettu alokkaiden valatilaisuuden yhteyteen, jolloin lehti parhaiten tavoittaa varusmiesten lisäksi heidän lähiomaiset ja ystävät. Nyt jääkäreillä on edessään peruskoulutuskauden huipennus sekä erikois- ja joukkokoulutuskaudet. Peruskoulutuskaudella opitaan jääkäriin perustaidot, erikoiskoulutuskaudella varusmies keskittyy oman tehtävänsä harjoittamiseen ja lopuksi joukkokoulutuskaudella sotilaat oppivat toimimaan oman sodan ajan joukkonsa osana.

Lehden kirjoitusten painopiste on Jääkäriprikaatin tapahtumien ja toiminnan kuvaamisessa. Jääkäriprikaatin komentajan tervehdyksessä on yksilöllisen kohtaamisen sanoma. Varusmiesten kohtaamisissa saatujen havaintojen mukaan varusmiespalvelus on monen nuoren elämässä ensimmäinen paikka, jossa nuorelle on luotu selvä elämänrytmi ja mahdollisuus elämänhallinnallisten taitojen kehittämiseksi. Yksilöllinen kohtaaminen johdat-
taa opas-

tamiseen, tukemiseen ja tarvittaessa tukipalvelujen piiriin ohjaukseen. Pohjoismaista ja kansainvälistä yhteistyötä käsittelevien artikkelien sarjassa esitellään yhteistoiminnan nykytila. Sodankylän korjaamon työilmapiiri avataan hevostemperamentilla. Historianurkkauksessa Jääkäriprikaatin oikeusupseeri esittelee "Laguksen jääkäri" kohtalon Lapin sodassa. Ivalon taistelun jäljet ovat yhä nähtävissä.

Pohjoisen merkitys on nähtävästi korostumassa, kun Maavoimien komentaja tarkasti Jääkäriprikaatin ja Ylä-Lapin aluetoimiston. Yleinen asevelvollisuus ja hallittu sotilaallinen koulutus ovat perusta sodan ajan joukkojemme suorituskyvylle. Puolustusvoimauudistus parantaa koulutusedellytyksiä Lapissa. Jääkäriprikaati toteuttaa uudistetun taistelutavan kokeilutehtäviä taisteluharjoituksissa. Varusmiesjohtajien innostunut asenne uusiin periaatteisiin on tehostamassa taistelutekniikkaa.

Maanpuolustustyötä käsittelevässä osiossa kuvataan Lapin sodan "hajamiinoituksen" seurauksena vaikutuksia nykyaikaan. Sotilaskotiyhdistys operoi Lapissa. Munkkikahvi on edelleen varusmiehen suosikki. Perinteiseen tapaan lehdessämme esitellään Jääkäriprikaatin Killan ja Pohjan Prikaatin Killan toimintaa sekä veteraanin henkilökuvaus.

Jääkäriprikaatin joukko-osastoletti Etupyörä 2/2012 kiittää aktiivisia toimijoita sekä toivottaa lukijalleen parasta menestystä nyt ja tulevaisuudessa. Mottonamme on "Meidän Jääkäriprikaati". Tämä on muun muassa tarkoittanut ja tarkoittaa asevelvollisten asiallista kohtelua sekä tilanteenmukaista soveliasta kielenkäyttöä.

Toivotan hyviä lukuhetkiä joukko-osasto- ja kiltalehtemme ETUPYÖRÄ 2/2012 parissa.

Sodankylässä 6.7.2012

Everstiluutnantti Esko Pukari
Esikuntapäällikkö
Päätöimittaja

Hyvät lukijat - prikaatilaiset

Jääkäriprikaatin ydintehtävä on asevelvollisten koulutus. Eriytyisen tärkeää on painottaa koulutusta senkin vuoksi, että taakamme asevelvollisten koulutuksen onnistumisen myös Puolustusvoimauudistuksen valmistelujen aikana. Varusmiesten koulutuksen laadusta ja palvelusturvallisuudesta tulee huolehtia uudistukseen kaikissa vaiheissa.

Tavoitteena on kouluttaa jokainen palveluksensa aloittanut varusmies. Meidän on tehtävä parhaamme sen eteen, että mahdollisimman moni varusmies saavuttaisi asetetut henkilökohtaiset tavoitteensa ja hallitsisi sodan ajan tehtävänsä sekä kotiutuisi maanpuolustustahtoisena luottaen joukkonsa mahdollisuuksiin. Tavoitteen saavuttamiseksi on enenevässä määrin tarve tukea varusmiehen henkistä jaksamista palveluksessa. Tuen tuloksellisuus edellyttää henkilökunnan ja eri toimijoiden tiivistä yhteistoimintaa varusmiehen palveluksen jatkamisen edellytyksien luomiseksi ja osoittamiseksi tuettavalle varusmiehelle. Paras onnistumisen tae on varusmiehen yksilöllinen kohtaaminen ja luottamuksen molemmien puoleinen rakentaminen.

Meille kaikille on äärimmäisen merkityksellistä saada ajantasainen ja oikea tieto puolustusvoimauudistuksen vaiheesta. Tässä prikaati tekee parhaansa. Valmistelun edetessä meidän kaikkien on tiedostettava uudistuksen välttämättömyys ja kokonaisvaltaisuus. Uudistuksen myötä varmistetaan Puolustusvoimien edellytykset täyttää tehtävänsä ja ylläpitää Suomen sotilaallinen puolustuskyky. Uudistuksessa saatetaan Puolustusvoimien koko ja resurssit tasapainoon. Organisoiminen myötä syntyy pysyviä kustannussäästöjä. Muutostarpeet ovat niin perustavaa laatua, että kokonaisvaltainen uudistus on välttämätön toimivan kokonaisuuden aikaansaamiseksi.

Puolustusvoimauudistuksen valmistelu jatkuu suunnitelmallisesti tehtyjen päätösten mukaisesti. Tulevan Jääkäriprikaatin teh-

tävät ja koko ovat nykyistä laajemmalla. Jääkäriprikaatin uudelleen organisoiminen tuloksena vastataan kouluttajhenkilöstön riittävyyteen, kustannustehokkuus paranee ja koulutuksen järjestelyt rakentuvat aiempaa joustavammiksi. Samalla prikaatin toiminnot kytkeytyvät tiiviimmin osaksi Puolustusvoimien uudistuvaa kokonaisuutta. Saamme laaja-alaista asiantuntijatukea, mikä luo edellytyksiä selkeisiin tehtävä- ja toimenkuviin.

Jääkäriprikaatin tosiasiallisen uudistumisen ratkaisee henkilöstön muutosvalmius ja uudistumiskyky. Uudistuminen luo aina myös mahdollisuuksia ja edellytyksiä toiminnan parantamiseen. Kannustan henkilöstöä painottamaan uudistuksen mahdollisuuksia ja niiden hyödyntämistä toimintamme ylläpitämiseksi ja kehittämiseksi.

Tulevan Jääkäriprikaatin henkilöstösuunnittelu on käynnistynyt maavoimien vahvistetun tehtävä- ja henkilöstökoonpanoluonnoksen myötä. Henkilöstösuunnittelulla turvataan ensisijaisesti prikaatin kriittisen osaamisen säilyminen ja sen lähtökohtana ovat sodan ajan vaatimukset. Jokaiselta prikaatilaistiedustellaan oma hallukkuus. Tässä suunnittelussa meillä on tiukimätön pyrkimys tuottaa paras mahdollinen lopputulos ja kohdata sen rakentamisessa henkilöstö yksilöllisesti.

Puolustusvoimien rakenteellisen ja toiminnallisen uudistuksen lisäksi uudistetaan maavoimien taistelutapaa. Uudistettu taistelutapa luo edellytykset joustavalle joukkojen käytölle ja korostaa nykyistä enemmän taktisia periaatteita menestyksen saavuttamiseksi ja aloitteen tempaamiseksi. Jääkäriprikaati on kärkeä tässä uudistuksessa. Käynnissä olevien testaus ja kokeiluvaiheiden jälkeen uudistettu taistelutapa otetaan käyttöön vuoden 2013 aikana.

Uudistetun taistelutavan käyttöönotto edellyttää henkilökunnalta työtä uuden oppimiseksi ja opitun soveltamista Lapin alueelle ja arktisiin olosuhteisiimme. Kyse

on perimmiltään ammattitaidosta ja sen kehittämistä. Olen varma, että asevelvolliset sekä reservissä että palveluksessa ottavat innostuneina vastaan uudistettuun taistelutapaan keskeisesti liittyvät taktisen ja taisteluteknisen ajattelun haasteet, oma-aloitteisuuden ja toiminnan tarkoituksenmukaisuuden korostamisen.

Prikaati on alkuvuonna osoittanut vahvaa osaamista ja muutostalvutusta. Kiitän prikaatilaista ponnisteluista tehtävimmme eteen ja prikaatin yhteistyökumppaneita saamastamme varauksettomasta tuesta. Samalla kehotan kaikkia valmistautumaan tiiviiseen kalenteriin ja työntäyteiseen loppuvuoteen - tehtävät ja muutokset haastavat tekijänsä.

Prikaatin komentaja
Eversti Petteri Koskinen

Pohjoismainen ja kansainvälinen yhteistyö

Jääkäriprikaatin kansainvälinen yhteistyö on jatkunut tutuksi tulleella tavalla arktisen alueen olosuhdekoulutukseen liittyvillä asioilla.

Arktinen seminaari

Pohjoismaisessa yhteistyössä keväinen arktinen seminaari on tärkein foorumi missä Norjan, Ruotsin ja Suomen aihepiirin asiantuntijat kokoontuvat keskustelemaan ja vaihtamaan kokemuksia.

Tämän kevään seminaarin pitopaikka oli Elverum Norjassa. Elverumissa sijaitsee Norjan ja samalla NATO:n virallinen talvikoulutuskeskus. Seminaarin tärkeimpänä aiheena oli tänä vuonna SERE eli sotilaan selviytymiskoulutus. Aihepiirin kokemuksia on kuluneen vuoden aikana myös hankittu lähettämällä yksi upseeri Norjan kansainväliselle SERE - kurssille (Survival, Evasion, Resistance and Extraction Instructor Course) ja yksi upseeri Ruotsiin PR-kurssille (Personnel Recovery Controllers and Planners Course).

Henkilökunnan koulutus

Muun muassa näitä kokemuksia hyödyntäen toteutetaan tulevana syksynä Jääkäriprikaatiin henkilökunnan täydennyskoulutuskurssi aiheena sotilaan selviytyminen. Tämänkaltaisen ammattitaitoa lisäävän kurssin toteuttamiselle on selkeä tilaus myös maavoimien uuden taistelutavan myötä. Kurssin toteuttaminen vaatii olemassa olevan tiedon jakamista ja kurssin kouluttajahenkilökunnan jatkokouluttamista ammattitaitoisien ja ulospäin uskottavan kurssiorganisaation aikaansaamiseksi.

Tällä hetkellä ei kotimaassa ole laajemmassa mittakaavassa tämän aihepiirin koulutusta, joten kouluttajahenkilökuntaa on mahdollisuuksien mukaan lähetettävä muihin pohjoismaihin koulutus- ja osaamispuheen laajentamiseksi. Tällä luotaisiin myös kyky oman joukko-osaston täydennyskoulutustapahtuman laajentamiseksi valtakunnalliseksi henkilökunnan täydennyskoulutustapahtumaksi.

Pohjoismainen yhteistyö

Jääkäriprikaatin ystävyysjoukko-osasto Ruotsissa on I 19 Bodenin

sa. I 19 alaisuuteen kuuluu myös Ruotsin talvikoulutuskeskus Arvidsjaurissa. Vuosittain puolin ja toisin esitetään kutsuja saapua osallistumaan eri harjoituksiin joko tarkkailijana tai toimivana joukkona.

Tähän asti toiminta on ollut pääosin tarkkailu- ja harjoitukseen tutustumistoimintaa sekä muutama kerran on tarjottu mahdollisuutta osallistua toimivana joukkona tai yksittäisenä sotilana.

Osallistuminen naapurimaassa järjestettäville kurssille antaa hyviä kokemuksia ja havaintoja siitä miten muualla asioita toteutetaan ja miten muualla käytössä olevia toimintatapoja voisi soveltaa puolustusvoimien koulutustoimintaan.

Tällä hetkellä, touko- kesäkuun vaihteessa on voimassa oleva osallistumiskutsu syksyllä Ruotsissa pidettävälle kurssille nimeltään Swedish Army Ranger Patrol Course. Tulevaisuudessa on mahdollista, että NORDEFCON organisaation puitteissa ja koordinoimana myös pohjoisen alueen jalkaväki joukot harjoittelevat yhdessä samaan ta-

paan kuin Pohjoismaiden ilmavoimat pohjoisella alueella ja Amfibio-joukot Itämeren alueella.

NORDEFCON (Nordic Defence Co-operation) alaisuuteen perustettiin alkuvuonna työryhmä nimeltä Study Arctic Land Training. Työryhmän tehtävänä on vuosien 2012 - 2013 aikana jatkaa ja kehittää olosuhde- ja selviytymiskoulutusyhteistyötä Pohjoismaiden kesken sekä selvittää, todeta ja esittää ehdotuksia olemassa olevien toimintaa rajoittavien normien ja lakipykälien asettamien rajoitusten huomioonottamiseksi. Työryhmässä on edustajia Ruotsista, Norjasta ja Suomesta. Jääkäriprikaatista on nimetty edustaja työryhmään.

Pohjoisella alueella on tälläkin hetkellä Over Border -toimintaa (OB = jommankumman valtion alueella toteutettava harjoitustoiminta) puolustusvoimien jalkaväkijoukoilla, kuten pohjois-Norjassa toteutettava Cold Response -

harjoitus. Tähän asti puolustusvoimista on osallistunut Porin prikaatin perustama joukko, joka myös kerran on käynyt Jääkäriprikaatissa saamassa olosuhdekoulutusta ennen harjoitukseen siirtymistä. Yhteistoimintaa pohjoismaiden välillä kehitettäessä on luonnollista hakea mahdollisuuksia yhteistoimintaharjoituksiin myös pohjoisen alueen jalkaväkijoukoille, joille toimintaympäristön olosuhteet ovat jo valmiiksi tutut.

Ennen tällaisen harjoitusten toteuttamista on kuitenkin ratkaistava monia haasteita, kuten varusmiesjoukon koulutuskauden vaikutus yhteistoimintaan ammatinharjoittajien kanssa. Juuri tällaisten haasteiden kartoittamista ja ratkaisemista varten Study Arctic Land Training - työryhmä on perustettu.

Kansainvälinen yhteistyö

Vuoden 2011 keväällä Jääkäriprikaatissa pidetyn Arktisen seminaarin jälkeen on Jääkäriprikaatista pidetty yhteyttä myös Kanadaan. Yhteydenpito on ollut laadultaan kokemusten vaihtoa ja asiantuntija-apua Kanadan maavoimien koulutuskeskukselle, heidän pyrkimyksessään luoda uudelleen talvikoulutusohjelma omille joukoilleen.

Kylmän alueen olosuhdekoulutusasioissa on Kanadan maavoimat ollut selkeästi tiedon vastaanottaja osapuoli. Yhteydenpidossa on käsitelty esimerkiksi suksien käyttöä, kylmän vaikutusta aseisiin ja ajoneuvoihin sekä pukeutumisen ja taisteluvälineiden koonpanon merkitystä operaatioissa kylmissä olosuhteissa.

Kuva: Hans Adolf Ehrnrooth

Korjaamolla on mainio työilmapiiri

Tasa-arvo- ja yhdenvertaisuuskirjoitussarja osa 3

Korjaamon henkilöstö voi hyvin

Uusi korjaamo ei ole vain moderni rakennus, vaan pikulinnut ovat lalaneet, että myös siellä työskentelevä henkilöstö voi töissään hyvin.

Yksi työilmapiiriin vaikuttanut positiivinen tekijä on ollut se, että korjaamon jokainen työntekijä on esimiestensä kannustamana osallistunut säännöllisesti työnantajan mahdollistamaan TYKY -liikuntaan. Huhut kertovat, että koko porukka käy kootusti kahtena

päivänä viikossa urheilemassa työajallaan. Tästä johtuen korjaamon ovet ovat suljettuina tiistaisin ja torstaisin jo klo 15.00.

Puolustusvoimat on jo vuosia mahdollistanut henkilöstölleen työajalla tapahtuvan TYKY -liikunnan, kaksi tuntia viikossa. Mahdollisuus on yhdenvertainen niin sotilaille kuin siviileille - ehtona vain on, että työntekijä suorittaa joka vuosi työnantajan järjestämän kuntotestin. Kuntotestin suorittaminen on siviileille vapaaehtoista. Vaikka korjaamon henkilöstöstä valtaosa on siviilejä, heistä jokainen on jo usean vuoden ajan suorittanut testinsä ja sen johdosta myös "tykyillyt" viikoittain.

Lounastauolla varuskunnassa

Lounaalla olen silloin tällöin istunut samassa pöydässä korjaamolla työskentelevien toimistosihteerien kanssa.

ri Eija Strandin ja hankkija Kaarlo Kuuselan kanssa. Koska korjaamo sijaitsee hieman etäällä muusta varuskunnasta, on varuskuntaravintolassa vietetty lounastauko mainio tapa kohdata ja kysellä korjaamoväen kuulumisia. Eijan ja Kaarlon seura on myös mitä parhaita.

Uutta pelkäämätön ja energinen Eija Strand

Eijasta välittyy positiivinen asenne niin työelämään kuin elämään yleensä. Hän on oman toimensa ohella myös Jääkäriprikaatin SAP -integraatiopäällikkö ja esimiehenä mukana "uutta pelkäämätön ja energinen". Hän suhtautuu SAP-järjestelmän käyttöönottohaasteisiinkin niin myönteisesti, että jopa pappi hämmentyy.

Kyselen Eijalta, että miten hän on ainoana naisena pärjännyt 19 miehen kanssa vuosia. Eija naurahtaa ja sanoo, että mikäpä siinä hyvin on mennyt.

"No, kysyyhän se välillä huumoritajua puolin ja toisin", hän jatkaa. Varmasti Eijan temperamentti ja elämäkokemus ovat olleet hyväksi avuksi. Kaarlo vahvistaa Eijan positiivisen kokemuksen pitävän paikkansa myös miesten näkökulmasta.

Kokenut, ammattitaitoinen ja erittäin vastuuntuntoinen Kaarlo Kuusela

Kaarlo puolestaan on älykkään huumorin omaava ja hänen selittelemätön kielenkäyttönsä, on mielestäni prikaatin terävintä kärkeä. Kaarlo on työskennellyt korjaamolla vuodesta 1975 alkaen ja sen hankkijana vuodesta 1983 alkaen. Muun muassa sauvakävelyä, soutamista ja avantouintia harrastava Kaarlo on esimiehensä mukaan "kokenut, ammattitaitoinen ja erittäin vastuuntuntoinen" työntekijä.

Tasa-arvo korjaamolla

Naisten ja miesten välinen tasa-arvo sekä ihmisten erilaisuuteen liittyvä yhdenvertaisuus ovat olleet viime vuosina (ja vuosikymmeniä) kasvavan kiinnostuksen kohteina niin Puolustusvoimissa kuin yhteiskunnassa yleisemminkin. Tasa-arvo ja yhdenvertaisuus ovat lakisääteisiä eettisiä periaatteita, joiden toteutumisesta hyötyvät kaikki.

Viime kädessä kyse on syrjimättömistä asenteista, vuorovaihtuksesta ja toimintatavoista. Niiden vallitessa jokainen ihminen voi tulla kohdatuksi arvokkaana yksilönä; niiden vallitessa työyhteisön pelisäännöt koetaan reiluiksi ja menestymismahdollisuudet avoimiksi, tasapuolisiksi ja yhtäläisiksi.

Käytännössä tasa-arvo ja yhdenvertaisuus eivät kuitenkaan ole mikään valmis, jo saavutettu todellisuus, vaan prosessi, jossa jokainen on oppimassa ja johon jokainen voi vaikuttaa. Oppiminen ja positiivinen uudistuminen onnistuvat parhaiten, kun ilmapiiri on lähtökohtaisesti avointa ja toista kunnioittavaa, kuten se vaikuttaa korjaamolla olevan.

Korjaamon päällikkö, armoitettu hevosties Martti Aikio

Olen miettinyt, mitkä muut asiat kuin osallistuminen TYKY -liikuntaan, ovat vaikuttaneet korjaamon hyvään työilmapiiriin. Uskon, että jokainen työntekijä on antanut sii-

hen merkittävän panoksensa. Jokaisen vaikutusmahdollisuuksista huolimatta työilmapiiriin keskiössä on kuitenkin aina johtaminen ja esimiestaidot.

Korjaamon päällikkö on muuten armoitettu hevosties, ehkä siinä on osa vastausta. Samoin havaitsin, että korjaamohallissa on vähän väliseiniä; henkilöstö on oppinut toimimaan kasvotusten.

Toimistosihteerit Eija Strand ja hankkija Kaarlo Kuusela.

Aapo Järvisen muistokivi - sodankyläläisen "Laguksen jääkäriin" kohtalo Lapin sodassa

Sodankylän kunnan pohjois-reunalla, Vuotson kylän koillispuolella, Tankavaaran oja lähellä olevan suon reunalla sijaitsee muistokivi muistuttaen meitä 78 vuoden takaisesta taistelusta ja sotilaan kohtalosta.

Muistokivi on pystytetty jääkäri Aapo Järvisen muistoksi. Sodankyläläinen Järvinen kuului niihin harvoihin lappilaisiin, jotka kaatuivat kotikunnassaan. Aapo Järvinen on viimeinen Lapin sodassa kaatunut sodankyläläinen, hänet on haudattu Sodankylän sankarihautausmaalle.

Kivessä on kiinnitetty kolme kuparista valmistettua nuolta, jotka kuvaavat Jääkäriprikaatin pataljoonien liikettä Tankaojan alueella, ja kaksi kuparilaattaa. Kuparilaatoissa on teksti:

**Aapo Järvinen
1/JP4
kaatui
Tankavaaran taistelussa
tällä paikalla
30.10.1944.**

SUOMI 80 VUOTTA

Muistomerkin paljastustilaisuus pidettiin 4.11.1997. Paikalla oli noin 70 henkeä, veteraaneja, koululaisia, paikkakuntalaisia, Jääkäriprikaatin ja kunnan johtoa.

Muistomerkin paljastuspuheen piti Jääkäriprikaatin komentaja, eversti Jan Laukka. Veteraanien puheenvuoron käytti Kalle Sukuvaara, Sodankylänkunnan puolesta puhui Martti Kotiranta ja Vuotson kyläläisten puolesta Tuula-Maija Magga-Hetta. Tankavaaran taistelusta paljastustilaisuudessa esitelmöi everstiluutnantti Seppo Hakala.

Kuva: Ari Järveläinen

Jääkäriprikaatin esikuntapäällikkö everstiluutnantti Raimo Sevón vastaanotti Aapo Järvisen muistokiven hoitovastuun Jääkäriprikaatille Sodankylän Rintamaveteraanit ry:ltä 24.5.2007. Hoitovastuun luovuttajana toimi, Sodankylän Rintamaveteraanit ry:n edustajana, Esko Laajala.

Aapo Järvisen tarina

Jääkäri Aapo Gabriel Järvinen syntyi Sodankylässä 15.2.1925. Ammatiltaan Aapo Järvinen oli työmies. Jatkosotaan Järvinen osallistui konekiväärimiehenä Panssaridivisioonan kuuluvissa 5. Jääkäripataljoonassa (JP 5) ja 4. Jääkäripataljoonan (JP 4) konekiväärikomppaniassa taistellen mm. Vuosalmen taisteluissa kesällä 1944.

Lapin sotaan, syksyllä 1944, Järvinen osallistui edelleen kenraalimajuri Laguksen Panssaridivisioonan jääkärijoukoissa. 19 -vuotias jääkäri eteni JP 4:n mukana taistellen Pudasjärvi - Ranua - Yli-maa - Rovaniemi kautta yhä pohjoisemmaksi kohti saksalaisten hallussa ollutta kotiseutuaan. Jäämerentien kovissa taisteluissa jääkäri Järvinen eteni lokakuun puolivälissä 1944 tuhaksi poltetun Sodankylän kautta kohti Vuotsoa.

Tankavaaran taistelut 23.-31.10.1944 Aapo Järvisen matkan pää

Vuotson pohjoispuolella, noin 10 km:n päässä, Tankavaarassa oli saksalaisilla erittäin vahvasti linnoitettu Schutzwall-asema.

Asema oli tiheästi miehitetty ja melko yhtenäinen. Schutzwall-asema oli varustettu suorasuuntaustykeillä, hirsibunkkereilla ja taisteluhaidoilla. Aseman edessä oli metsänraivauksia, murreksia ja laajoja miinakenttiä.

Schutzwall-asemassa saksalaisten oli viivytettävä Jäämerentien, Sodankylän suunnasta, hyökkäviä suomalaisia marraskuun 1. päivään saakka. Siihen mennessä oli ajateltu Petsamon suunnasta vetäytyvien saksalaisten joukkojen ehtivän ohittamaan Ivalon tienhaaran.

Tankavaaran puolustusasemien eteen työnnetty, niin sanot-

tu Kotkanpesäasema, sijaitsi Lohijoella noin 10 km Vuotson eteläpuolella. Suomalaiset hyökkäysjoukot, JP 4 kärjessään, joutuivat Kotkanpääasemassa saksalaisten yllättämäksi lokakuun 23. päivänä. Kovien taistelujen jälkeen saksalaiset irrottautuivat asemasta illalla 25.10. kohti Tankavaaran pääasemaa. Seuraavana aamuna JP 5 suomalaisten kärjessä tunkeutui Vuotsoon.

JP 5 saapui Schutzwall-aseman eteen 26.10. aamulla. Jäämerentien suunnan hyökkäystä päätettiin tukea koukkauksella vihollisen oikeaan sivustaan. JP 2:n, JP 3:n ja JP 4:n eteneminen Jäämerentien itäpuolisessa maastossa vihollisen sivustaan alkoi aamulla 30.10. Saksalaiset puolustautuivat vahvoista asemistaan rajusti ampuen tykistöllään tuhansia kranaatteja suomalaisten niskaan.

Lääkintämiehenä toiminut Aapo Järvinen oli määrätty JP 4:n 1. komppaniaan (1./JP 4) 29.10.1944. 1./JP 4 hyökkäsi 30.10. Riestojoen länsipuolella, Tankajoen tasalla. Järvisen yksikkö (1./JP 4) oli käytännössä pysähtyneenä, kun edessä edennyt pataljoona ei saksalaisten voimakkaassa tykistötulella päässyt etenemään. Puoliltapäivän 30.10. saksalaisten kolmihenken partion havaittiin etenevän komppanian länsipuolella, suon poikki, ilmeisesti tukikohtaansa Purnunokan alueelle. Suomalaisten ryhmittymisen ja saksalaispartion väli oli lyhimmillään arviolta n. 200 metriä.

Noin klo 14:00 kohdistui 1./JP 4:n alueelle voimakas saksalaisten tykistökeskitys. Aapo Järvisen taistelijaparina ollut sodankyläläinen Mauri Pulju on arvellut, että suomalaisten ryhmittymisen ohittanut partio oli havainnut suomalaiset ja ilmoittanut havaintonsa tukikohdassaan. Tätä arviota tukee se, että tuli-iskut sekä ajoittuivat ja osuivat hyvin, vaikka maasto oli peitteistä ja siten mahdollisesti vaikeasti Purnunokan suunnasta tähytyksellä selvitettävissä.

Voimakkaassa tykistön tuli-iskussa kohtasi sankarikuoleman muiden muassa jääkäri Aapo Järvinen, joka oli kuulunut tuolloin lääkintäryhmään. Lääkintäryhmän poterot ovat yhä nähtävissä maas-

tossa Järvisen kuolinpaikalla. Tykistökeskityksen jäljet ovat myös yhä nähtävissä.

Aapo Järvinen kaatui noin puoli vuorokautta ennen Schutzwall-asemasta käytyjen taistelujen päättymistä.

31.10.1944 aamuun mennessä Schutzwall-asema oli suomalaisten hallussa, saksalaisten sieltä irtauduttua kohti Ivaloa. Suomalaisten hyökkäys kohti pohjoista jatkui. Jäämerentien suunnassa taistelleet suomalaiset saavuttivat Suomen ja Norjan välisen rajan, Tenojoen 20.11.1944. Saksalaiset poistuivat Norjan puolelle Utsjoella 21.11.1944 ja Karigasniemellä 18.11.1944.

Muistokiven sijainti ja reitti muistokivelle

Vuotson retkeilymajan jälkeen käännytään 4-tieltä oikealle Sompiojärventielle. Sompiojärventietä ajetaan noin 2 km (tie hyväkuntoinen soratie). Vasemmalle opasviitasta Riestoranta. Edetään tietä noin 2 km (tie huonokuntoinen soratie, maastoauto). Ennen Tankavaaranojaa on vasemmalle opasviitasta "muistomerkki". Kohdalla on sorakuoppa, jota voi käyttää parkkipaikkana. Sorakuopan länsilaidalta lähtee polku Aapo Järvisen muistokivelle. Reitti on merkitty puihin sinisellä maalilla.

Hoitamalla Aapo Järvisen muistokiveä Jääkäriprikaati osoittaa kunnioitusta Aapo Järvisen muistolle ja kaikille niille sotilaille jotka taistelivat Suomen puolesta.

Lähteet:

Sampo Ahto; Aseveljet vastakkain, 1980
Valdemar Paavilainen; Laguksen jääkärit Jäämeren tiellä, 1976
Jouni Kallioniemi; Suursodan loppunäytös pohjoisessa, Lapin Sota, 1990
Jouni Kallioniemi; Suursodan loppunäytös pohjoisessa, Lapin Sota, Osa II, Matrikkeli, 1990
Jorma Kitunen; Muistomerkit Sodankylässä
Karisto Oy; Suomen rintamamiehet 1939 - 45, Ps.Div., RO ja Rv.Pr, 1977
Puolesta Maan - Veteraanimatrikkeli 2001

Muistomerkki kiltojen perinnejoukoille Heinuvaaraan

Kainuun Tykistö- ja Heittimis-
tökillä yhdessä Pohjois-Suomen Tykkimieskillan ja Pohjois-Karjalan Tykistökillan kanssa paljastivat yhteistyö- ja perinnejoukoilleen omistetun muistomerkkin Heinuvaaraan.

Muistomerkki on kunnianosoitus näissä joukoissa palvelleen henkilökunnan, varusmiesten ja reserviläisten leirityölle Rovajärven 63-vuotiaalla ampumakenttäalueella.

Juhlava tilaisuus

Kainuun tykistörykmentin komentaja everstiluutnantti Markku Puustinen oli kutsunut kiltojen edustajat rykmentin ampumaleirille 19.5. muistomerkkiä paljastamaan. Rykmentin henkilöstö, lipupuurtio ja tykkien jyly juhlisti tapahtumaa. Puheessaan komentaja kertoi leirialueen kehittämisestä ja tulevasta käytöstä. Vuosittain toistuvat maavoimien vaikuttamisharjoitukset ja rykmentin sekä muiden joukkojen leiriharjoitukset.

Puheenjohtaja Jaakko Ryytty kiitti rykmenttiä ja komentajaa kutsusta ja tilaisuuden juhlavista puitteista, muistomerkkialoitteen tehneitä kiltaveljiä ja veljeskiltoja innokkaasta osallistumisesta hankkeeseen sekä kaikkia eri tavoin asiaa auttaneita. Hän kertoi myös kiltamme perinteistä ja muistomerkkin saaneiden joukkojen yhteisistä vaiheista ja leiriyhteistyöstä. Veljeskilttojen edustajat, puheenjohtaja Raimo Nurmela sekä Paaloakean museon perustaja Veijo Wälkky kertoivat perinteiden vaalimisesta killoissaan. Tilaisuuden jälkeen pääsimme kutsuvieraina jälleen kerran seuraamaan kovanpanosammuntoja.

Yhteisistä perinteistä

Kiltamme perustettiin vuoden 2009 alussa Pohjois-Suomen Tykkimieskillan Kainuun paikallisosastossa Kainuun tykistörykmentissä ja sen edeltäjäjoukoissa palvelleiden keskuudessa.

Kainuun Prikaatin Patteristo muodosti Rovajärven rannoilla 1968-79 Harjoituspatteristo 5:n Pohjois-Karjalan Patteriston kanssa. Pohjanmaan Tykistörykmentin leirialueena oli Heinuvaara. Pohjanmaan Tykistörykmentin ja Pohjois-Karjalan Patteriston yhteiset perinteet sotien ja Ylämyllyn ajoilta saivat jatkoa Harjoituspatteristo 1:n leiriharjoituksissa, viimeksi 10 vuoden aikana ennen patteriston lakkauttamista 1990.

Pohjois-Karjalan Patteriston tilalle Heinuun tuli Kainuun Tykistörykmentti. Pohjanmaan Tykistörykmentinkin lakkautuessa 1998 alkoi Heinussa Kainuun Tykistörykmentin Taisteluosasto 1:n kausi. Talvileireillähän oli aina tukeuduttu Heinuun. Kranaatinheittimistö

ja raketinheittimistö ovat osallistuneet ampumarajoituksiin.

Myös varusmieskoulutuksessa ja kertausharjoituksissa on joukkojemme kesken ollut yhteistointa. Lopulta molemmista lakkautetuista joukoista rykmentti on saanut täydennystä henkilöstöön.

Yhteishengen osoitus

Yhteisten vaiheiden ja yhteenkuuluvuuden pohjalta virisi ajatus pystyttää muistomerkki. Veljeskilat lähtivät mukaan hankkeeseen kiinnittämällä oman joukkonsa muistolaatan Heinuvaaran rinteesä nostettuun kivenjärkeeseen. Se osoittaa, että leiriyhteistyön, harjoittelun ja ammattitaidon kehittymisen myötä vahvistunut luja yhteishenki, aselajiylypeys, tykki- ja heitinmieshenki ovat edelleen voimissaan.

Muistomerkki pystytettiin Heinuvaaran alatykkipihalle.
Kuva: Markku Hautaniemi

**Pohjanmaan
Tykistörykmentti**

Pohjanmaan Tykistörykmentin pääjoukko siirtyi Oulusta Sodankylään 30 vuotta sitten 15.7.1982.

Pohjanmaan Tykistörykmentti lakkautettiin 30.9.1998 ja rykmentin Ylämyllyltä alkanut yli neljäkymmenen vuoden taival päättyi Sodankylään.

Tykkien jyly juhlisti muistomerkkin paljastustilaisuutta.
Kuva: Markku Hautaniemi

Maanpuolustuksen Henkilökuntaliiton Sodankylän osasto

Maanpuolustuksen Henkilökuntaliiton Sodankylän osasto ry perustettiin 15.4.1973. Liiton nimi oli osaston perustamisen aikaan Puolustusvoimain Siviilivirkailijaliitto ry, myöhemmin Puolustusvoimain Henkilökuntaliitto. Nykyiseen muotoonsa, Maanpuolustuksen Henkilökuntaliitoksi liiton

nimi muutettiin 3.10.1996.

Maanpuolustuksen Henkilökuntaliitto ry on yksi Pardian jäsenjärjestöistä. Liittomme puheenjohtaja Marja-Leena Karekivi on muun muassa Pardian ry:n hallituksen sekä työvaliokunnan jäsen. Liitostamme on edustajat myös muun muassa Puolustusministeriön henkilöstöpoliittisessa työryhmässä sekä puolustusvoimien yhteistoimintaelimessä. Edunvalvonta on laajaa ja liittomme hoitaa puolustusvoimissa työskentelevien siviilijäsentensä

asioita ja etuja aktiivisesti. Liitto järjestää myös koulutusta jäsenilleen. Liittomme yksi tärkeimmistä tehtävistä tällä hetkellä on jäsenten edunvalvonta ja tukeminen puolustusvoimauudistukseen liittyvissä muutoksissa. Kuluva vuosi on Maanpuolustuksen Henkilökuntaliiton 65-vuotis juhlavuosi.

Aktiivinen osasto

Osastomme jäsenmäärä oli perustamisvuoden lopussa 27, nykyinen jäsenmäärämme on 49. Jäseniä on enimmillään ollut noin 100, mutta Varuskunnan vaatetushuollon siirtymässä Comforta OY:lle myös jäseniämme on siirtynyt oman toimialansa liittoon.

Liisa Kitusen suunnittelema osaston standaarit julkaistiin Puolustusvoimain Henkilökuntaliiton Sodankylän osaston 20-vuotisjuhlassa 23.4.1993. Kuvassa vasemmalta liiton puheenjohtaja Pirkko Mattila, osaston puheenjohtaja Liisa Kitunen ja Jääkäriprikaatin komentaja eversti Jyrki Jolma.

Osaston jäseniltä rantsasaunalla 11.5.2012

Niilo ja tytöt syysretkellä Luoston huipulla vuonna 1992

Viimeiset viisi vuotta johtokunnan puheenjohtajana on toiminut toimistosiihteri Aija Raatervoa. Varapuheenjohtajana on varastomestari Jarmo Alatalo, sihteerinä toimistosiihteri Eija Strand ja taloudenhoitajana teknikko Birgitta Junttila. Johtokuntaan kuuluvat lisäksi toimistosiihterit Kaija Katajialo, Tuula Ojaniemi, Tarja Aikio ja Anna Haavisto.

Osaston johtokunta ja jäsenet toimivat aktiivisesti luottamustehtävissä Jääkäriprikaatin eri toimikunnissa: Jääkäriprikaatin yhteistoimintaelimessä, Hyvinvointitoimikunnan asunto-, sosiaali- sekä fyysisen toimintakyvyn tiimeissä. Luottamusmiehemme Jarmo Alatalo on mukana siviilien tehtävänkuvauksen arviointiryhmässä.

Edunvalvonnan lisäksi osasto pitää huolta myös jäsentensä henkisestä hyvinvoinnista järjestämällä erilaisia virkistystapahtumia.

Osaston vuoden 2012 tärkeimpiä tehtäviä on jäsenten tukeminen puolustusvoimauudistukses-

sa. Olemme aktiivisesti mukana Jääkäriprikaatin yhteistoimintaelimessä vaikuttamassa jäseniämme koskeviin asioihin. Loppuvuosi kuluu myös osaston tulevia 40-vuotisjuhlia suunnittelemaan. Osasto täyttää 40-vuotta maaliskuussa 2013.

Liiton luottamusmiehet Marjallisa Semi piti osaston jäsenille PALKE-koulutusta ja osallistui osaston vuosikokoukseen vuonna 1996.

Maanpuolustuksen Henkilökuntaliiton Sodankylän osaston STANDAARI

Standaarin on suunnitellut Liisa Kitunen.

Standaarin pohjana on puolustusvoimien tunnuksena tornikuvio.

Tornin sisällä oleva sihteerinsulka viittaa virkailijan käsitteeseen.

Tornin muurisakarot on piirretty kaarena, ja voidaan käsittää myös hammasrat-taan osaksi, näin on teknii-kan käsite myös löydetävissä merkistä.

Standaarin vasemmassa yläkulmassa on Sodankylän vaakuna.

Standaarin värit ovat sininen ja valkoinen.

Esittelyssä Varuskuntaravintola Tähti

Puolustusvoimien ruokahuolto koki vuoden vaihteessa isot muunnokset. Koko toiminta muuttui osakeyhtiöksi ja vuoden kestänyt remontti valmistui. Muonituskeskuskin sai komean uuden nimen: Varuskuntaravintola Tähti.

Leijona Cateringin perustamisen myötä moni asia muuttui sisäisesti, mutta ne tärkeimmät pysyivät samoina: ruokaa tekevät edelleen samat ammattilaiset ja palvelu pelaa paikallisesti. Tilaukset tehdään WebMysli-ohjelmalla,

soittamalla tai sähköpostilla, faksiin kulkee. Meidän ydinosaamistamme on ruoan valmistus, ja erityisesti puolustusvoimien tarpeiden tunteminen ja sen toiminnan tukeminen.

Sodankylässä muutosta osakeyhtiöksi tehtiin väistötiloissa. Ravintolapäällikkö Annamajja Tervo sanoi remontin alkuvaiheessa, että toimiminen väistötiloissa on haastavaa ja hankalaakin, mutta sen jaksaa, kun tietää lopputuloksen olevan timantti.

”Uusi keittiö ja ruokailutilat ovat odotuksen arvoiset. Meillä on nyt uudenaikaiset laitteet ja järjestelmät ja viihtyisyys sekä tuotanto- että ruokailutiloissa on parantunut huomattavasti.”

Uudet asiat tietävät yleensä myös uutta opeteltavaa lähtien jo siitä, että tavarat ovat eri järjestyksessä kuin vanhassa keittiössä. Hetken haaskelun jälkeen kaikelle on löytynyt paikka ja palvelu pelaa entistä paremmin, kun puitteet ovat kunnossa.

Maistuva lounashetki

Kun Leijona Catering aloitti, alkoi myös uusi aika henkilöstöruokailussa. Päivittäin on tarjolla useampi pääruokavaihtoehto. Kevyemmän vaihtoehdon voi koota runsaasta salaattipöydästä. Listoille on haettu hyviä juttuja vuosien varrelta, mutta myös ihan uusia makuja. Tervetuloa maistamaan.

Henkilöstöruokailun voi maksaa käteisellä, luotto- ja pankkikortilla tai Leijona-kortilla. Kortille ladataan rahaa ja aterian hinta veloitetaan sitten kortin saldosta. Leijona-kortti nopeuttaa maksutapahtumaa, kun ei tarvitse näpytellä tunnuslukua eikä odottaa kortin varmennusta. Maaliskuun alusta kortille on voinut ladata rahaa myös verkkopankissa.

Ohjeet ja linkin nettiportaaliin saat osoitteesta www.leijonacatering.fi/leijona-kortti.

Liikenneturvallisuus ansiomitali kapteeni evp Markku Kallatsalle

Liikenneministeri Merja Kyllönen jakoi liikenneturvallisuusalan ansiomitalit 11 henkilölle pitkäjänteisestä työstä liikenneturvallisuuden hyväksi. Ministeri myönsi mitalit Liikenneturvan hallituksen esityksestä.

Liikenneturvallisuusalan ansiomitali voidaan myöntää henkilölle, joka on vähintään viidentoista vuoden ajan ansiokkaasti työskennellyt liikenneturvallisuuden edistämiseksi ja jonka toiminta on ollut yleisesti arvostettua.

Ministeri Kyllönen luovutti ansiomitalit palkituille 30.5.2012 Helsingissä.

Liikenne on kiinnostanut aina kapteeni evp Markku Kallatsaa.

”Kun olin kolmetoistavuotias, järjesti TALIA polkupyöräkilpailuita, voitin kilpailut Sodankylässä ja Lapin läänin kilpailut Rovaniemellä. Liikennetietoa hankin kysymällä neuvoja paikallisesta autokoulusta.”

Ennen varusmiespalvelusaikaa hän oli ollut töissä neljä vuotta Betrocilla Sodankylässä ja palveluksensa 11 kuukautta hän suoritti Kuljetuskompaniassa sotilaskuljettajana. Pari kuukautta ennen kotiutumista kapteeni evp Markku

Kallatsalla heräsi kiinnostus tulla töihin Jääkäriprikaatiin ja töitä järjestyikin, kun hänelle perustettiin uusi autojoukkueen varajohtajan virka autohallille ja työt alkoivat 15.7.1981.

Päällystööpiston hän suoritti vuosina 1982 – 1983.

”Olin opettanut silloisen vaihtoehdokkaan ajamaan ja luontainen valinta oli käydä kuljettajapuolella liikenneopettajinjä.”

Päällystööpiston jälkeen hän työskenteli autokoululla. Ennen päällystööpiston 2 kurssin alkua, hänet siirrettiin autohallille ja kurssin jälkeen työ jatkui autohallilla joukkueenjohtajana eri tehtävissä.

Autohallilla myös ”nörttinä” toiminut kapteeni evp Markku Kallatsa siirrettiin vuonna 1996 esikuntaan kouluttamaan tietotekniikan perusteita Jääkäriprikaatin henkilökunnalle.

”Kesäloman jälkeen minulla ei enää ollut työpaikkaa esikunnassa, mutta pienen ”etsimisen” jälkeen työpaikka löytyi taas autokoulusta, jossa pääsin suunnittelemaan toimintaa täysin puhtaalta pöydältä.”

Sotilaskuljettajakoulutus muuttui vuonna 2009 lakiin määritettyjen uudistusten mukaiseksi. Kapteeni evp Markku Kallatsa oli alusta asti suunnittelemassa Puolustusvoimien ammattipätevyyskoulutusta ja siirtyi vuonna 2010 Puolustusvoimien palveluksesta eläkkeelle jäätyään Savon Kuljettajakoulutus Oy:n palvelukseen liikenneopettajaksi.

Liikenneturvan kouluttajana kapteeni evp Markku Kallatsa on toiminut vuodesta 1983, jolloin hän suoritti ennakoivan ajon kurssin ja kouluttajakurssin.

Hän toimii myös Liikenneturvan aluetoimiston aluekouluttajana alueella Rovaniemi – Utsjoki.

Henkilöstössä tapahtuu

Puolustusvoimain lippujuhlan päivänä 4.6.2012 myönnetyt ansiomerkit, ansioristit ja ansiomitalit

Valtion virka-ansiomerkki
Kapteeni Markku Hautaniemi
Taloussihteeri Arja Remsu

Suomen Leijonan ritarikunnan I luokan ritarimerkki
Majuri Mika Aikio

Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan ritarimerkki
Majuri Stenka Schroderus

Suomen Leijonan ritarikunnan ritarimerkki
Kapteeni Harri Hautala

Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan ansioristi
Teknikkoyliluutnantti Pasi Mikkola
Yliluutnantti Ari Keski-Säntti
Yliluutnantti Toni Sulasalmi

Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan I luokan mitali
Sotilasmestari Mika Ojala

Sotilasansiomitali
Majuri Jukka Laine
Kapteeni Juha Korhonen

4.6.2012 ylennykset

Majuriksi kapteeni Ariko Miettinen
Kapteeniksi yliluutnantti Mikko Koskimaa
Kapteeniksi yliluutnantti Markku Pulju
Yliluutnantiksi luutnantti Petri Mikkolainen
Yliluutnantiksi luutnantti Janne Mäenpää
Yliluutnantiksi luutnantti Markus Särkelä
Yliluutnantiksi luutnantti Jaakko Ylimartimo

4.6.2012 Ylennykset reservin sotilasarvossa
Ylikersantiksi kersantti Juha Korhonen
Ylikersantiksi kersantti Kai Leinonen

4.6.2012 annetut palvelusarvot
Sotilasmestariksi yliväpeli Mika Ojala
Ylikersantiksi kersantti Juha Korhonen
Ylikersantiksi kersantti Kai Leinonen
Ylikersantiksi kersantti Tuomas Poikela

Virkaan nimitykset

Everstin virkaan
1.2.2012-30.11.2016
Eversti Petteri Koskinen

Aliupseerin virkaan
1.2.2012
Kersantti Juha Korhonen kuljetusaliupseeriksi
Kersantti Timo Kukkula varastoaliupseeriksi
Kersantti Jussi Saikkonen opetusaliupseeriksi
Kersantti Kalle Sirviö opetusaliupseeriksi

Määrä-aikaisen aliupseerin virkaan
1.3.2012-28.2.2017
Kersantti Kalle Riittinen

Opistoupseerin virkaan
1.6.2012
Kapteeni Tero Sääsilahti

Määrä-aikaiseen virkasuhteeseen sopimussotilaaksi
1.2.-31.7.2012
Vänrikki Arttu Salonen kouluttajaksi
Kersantti Ville Koivikko kouluttajaksi
Alikersantti Anna-Riikka Tyni

SIV-arviointijärjestelmän siviilivirkaan varastonhoitajan tehtävään
9.1.2012
Varastonhoitaja Mika Seppälä

Siirrot Jääkäriprikaatista

1.7.2012
Everstiluutnantti Hans Adolf Ehrnrooth osastopäälliköksi kansliaan Merivoimien Esikuntaan

1.9.2012
Everstiluutnantti Jari Osmonen sektorin johtajaksi Maavoimien Esikuntaan
Yliluutnantti Pertti Sarajärvi osastoupseeriksi Pohjois-Suomen Huoltorykmenttiin
Luutnantti Mats Nybo opetusupseeriksi Uudenmaan Prikaatiin
Ylikersantti Jani Leinonen järjestelmäaliupseeriksi Kainuun Prikaatiin

1.1.2013
Everstiluutnantti Aki-Juhani Sund sektorin johtajaksi Pääesikuntaan

Siirrot Jääkäriprikaatiin

1.6.2012
Kersantti Tapio Hautaniemi Ilmavoimien Teknillisestä Koulusta

1.9.2012
Everstiluutnantti Jukka Kotilehto Puolustusvoimien Tiedustelukeskuksesta Pohjan Jääkäripataljoonan komentajaksi

Everstiluutnantti Petri Launonen Kainuun Prikaatista Ylä-Lapin Alueoimiston päälliköksi

Majuri Markku Luomanen Koeampumalaitoksesta

Ylikersantti Riikka Nyström Ilmavoimien Teknillisestä Koulusta

Reserviin ja eläkkeelle

1.7.2012
Asentaja Matti Lehtinen

1.11.2012
Varastonhoitaja Veli Hyötylä

Maavoimien komentaja kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi tarkasti Jääkäriprikaatin

Maavoimien komentaja kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi tarkasti Jääkäriprikaatin ja Ylä-Lapin Aluetoimiston 29.5.2012.

Kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi tapasi henkilöjärjestöjen edustajat varuskuntaravintola Tähdessä.

Kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi kertoi, että käynnillä oli kaksi tarkoitusta. Ensimmäiseksi oli tarkoitus nähdä, miten sodanajan joukkojen koulutus toteutuu, eli miten varusmiesten koulutus hoituu osana sodan ajan joukkojen tuotantoa.

”Muutos tapahtuu, mutta se ei saa heijastua millään tavalla joukkojen koulutukseen, eli joukkojen koulutus ei saa mitenkään kärsiä muutoksen vuoksi,” korosti kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi.

Toinen syy tarkastukselle oli selvittää miten puolustusvoima uudistus on etenemässä; minkälaisia haasteita, ongelmia ja mahdollisuuksia siinä nähdään, miten henkilöstö kokee puolustusvoima uudistuksen ja onko se saanut riittävästi informaatiota.

Puolustusvoima uudistuksen vaikutuksista Lapin puolustukselle hän totesi, että muutos turvaa Lapin puolustamisen. Joukkojen määrissä ei tapahdu merkittäviä muutoksia ja Jääkäriprikaatin ja Lapin Ilmatorjuntarykmentin yhdistäminen mahdollistavat koulutusresurssien aikaisempaa tehokkaamman käytön. Lapin Lennoton merkitys myös kasvaa.

”Pohjoisen merkitys on nähtävästi korostumassa, kun ajatellaan

uusia mahdollisia pohjoisia merireittejä ja energialähteitä.”

Yleistä asevelvollisuutta hän pitää kaiken lähtökohtana puolustusvoimissa.

”Ilman yleistä asevelvollisuutta Suomea ei puolusteta. Meillä on niin suuri maa ja joukkojen tarve niin suuri, ettei millään muilla järjestelyillä puolustusta voida toteuttaa. Kaikessa toiminnassa pitää turvata yleisen asevelvollisuuden edellytykset toimia jatkosakin. Kun keskitytään kouluttamaan motivoivasti ja kannustavasti, tulee varusmiespalveluksesta haluttava. Kun siihen päästään ja kaikkiin keinoin pyritään, niin silloin varusmiehet haluavat myös palvella parhaan kykynsä mukaisesti.”

Kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi painotti, että motivoivan ja kannustavan koulutuksen pitää näkyä kouluttajien asenteissa, koulutuksen järjestelyissä ja varusmiesten kohtaamisessa.

”Kaikkien niiden pitää olla kunnossa, eivätkä kouluttajat saisi leipääntyä kouluttamiseen. Jokainen koulutustilanne pitäisi olla sellainen, jossa kohdataan yksilö osana joukkoa.”

Arktisen koulutuskeskuksen rooli tulee säilymään Jääkäriprikaatilla, mutta Puolustusvoimien viralliseksi talvikoulutuskeskukseksi nimeämistä kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi ei pidä tarpeellisena.

”Tarvitaanko sellaista? Kyllä arktinen osaaminen ja erikoistuminen talvikoulutukseen ovat oikeita tehtäviä Jääkäriprikaatille. Enkä usko, että se paranee mitenkään, jos rooli jollain dokumentilla virallistetaan.”

Jääkäriprikaatissa tehdään paljon talvikoulutuksen tutkimus- ja kehittämistoimintaa, mutta tulevaisuudessa kaikkien aselajien tutkimustoiminta keskitetään Maasotakoululle, kertoi kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi.

”On hyödyllisempää, että esimerkiksi arktista koulutusta pohditaan kaikkien aselajien näkökulmasta, kuin että sitä pohtisi vain yksi joukko yhden aselajin näkökulmasta. Tutkimus- ja kokeiluharjoitukset ja välineiden testaamiset pidetään siellä, missä ovat arktiset olosuhteet, ei niitä voi vihreän veran äärellä tehdä.”

”Vaikka puolustusvoima uudistus on meneillään, niin kaikkein tärkein tehtävä on joukkotuotanto ja joukkojen koulutus. Kun varusmiehet astuvat palvelukseen, heistä ryhdytään kouluttamaan sodan ajan joukkoja. Henkilökunnan pitää toteuttaa koulutus tavalla, jolla jokainen mies uskoo tehtäväänsä ja joukon kykyyn toteuttaa tehtävänsä. Harjoittelukertoja pitää olla niin monta, että jokainen uskoo, että minä osaan. Samanlainen usko pitää luoda reserviläisille, se on meidän vastuumme ja velvollisuutemme.”

Kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi kehottaa, että jokaisen pitäisi myös asettua useammin koulutettavan asemaan ja miettiä millä koulutus näyttää.

”Puolustusvoima uudistus kulkee rinnalla ja parantaa koulutus edellytyksiä. Toivoisin, että päivittäisten tehtävien toteutuksessa muistettaisiin se, että olemme täällä kouluttamassa sodan ajan joukkoja rauhan aikana ja sillä on ennaltaehkäisevä vaikutus.”

Kenraaliluutnantti Raimo Jyväsjärvi

Jääkäriprikaatin Killan 50 v juhlakokous Jääkäriprikaatin perinnetilassa 13.2.2012

Puolustusvoimain lippujuhlan päivä Sodankylässä 4.6.2012

Puolustusvoimain lippujuhlan päivän tilaisuudet aloitettiin seppeleen laskulla Sodankylän Sankarihautausmaan Sankari-patsaalle.

Sodankylän varuskunnassa järjestettiin paraat katselmus, seppeleen lasku Joutselän patsaalle sekä Jänkäärien muistomerkillä ja ohimarssi. Paraatijoukkojen komentajana toimi everstiluutnantti Aki Sund ja katselmuksen suoritti ja ohimarssin vastaanotti eversti Petteri Koskinen. Kenttähartauden toimitti sotilaspastori Risto Alakärppä. Ylennetyille ja palkituille järjestettiin kahvilaisuus Sotilaskodissa.

Jääkäriprikaatin komentajan eversti Petteri Koskisen puhe Puolustusvoimain lippujuhlan päivän paraatissa 4.6.2012 Sodankylän varuskunnassa (osia).

"Puolustusvoimain lippujuhlan päivän paraati pidetään Suomen itsenäisyyden 95. juhluvuotena Joutselän patsaan ja Jänkäärikärien muistokiven äärellä. Joutselän patsaalla kunnioitamme joukkojemme sankarivainajia ja kiitämme joukko-osastossamme palvelleita. Lisäksi patsas velvoittaa rakentamaan prikaatimme henkeä. Vastavasti Jänkäärikärien muistokivi on pystytetty jatkosodan Jalkaväkirykmentti 12, jänkäärikärien, muistoksi ja kunniaksi. Muistoki-

ven myötä välitetään kannustus siitä miten yksimielinen, oikeuksistaan kiinnipitävä ja uhrauksiin altis kansa kykenee selviytymään äärimmäisissä koettelemuksissa ja luomaan sen jälkeen vahvan perustan myönteiselle tulevaisuudelle. Velvoittakoon tämä saatteet ja esimerkit jokaista meistä tehtävissämme.

Puolustusvoimilla on ollut koko maamme lyhyen valtiollisen historian ajan merkittävä tehtävä kansallisen olemassaolomme takaajana. Täysimääräisen panoksen ovat maamme puolustamiseen antaneet sotiemme veteraanit, jotka taistelivat Suomen itsenäisyyden ja kansamme elinehtojen säilymistä puolesta. Veteraanien osoittaman vastuunkannon, palvelusalttisuuden, periksiantamattomuuden ja taidon myötä olemme voineet rakentaa ja kehittää Isänmaatamme kansalaisten parhaaksi alueellisesti turvatussa tieto- ja hyvinvointiyhteiskunnassa.

Suomen sotilaallinen puolustus perustuu alueellisen puolustukseen, yleiseen asevelvollisuuteen sekä vahvaan maanpuolustustahoon ja kansainväliseen sotilaalliseen yhteistyöhön. Suomella on oltava oikein mitoitettu ja uskottava kyky ennalta ehkäistä ja torjua sotilaalliset uhat. Puolustusvoimat

Sankaripatsaalle seppeleen laskivat toimistos sihteeri Kaija Katajaisalo, eversti Petteri Koskinen ja luutnantti Juha Hämäläinen.

tarjoaa yhä enemmän erityisosaamista, kykyään ja voimavarojaan laaja-alaisesti muun yhteiskunnan käyttöön. Kansainväliseen kriisinhallintaan Puolustusvoimat käyttää samoja joukkoja ja materiaalia kuin Suomen puolustamiseen".

Jääkäriprikaatin komentajan eversti Petteri Koskisen puhe Puolustusvoimain lippujuhlapäivän kahvilaisuudessa 4.6.2012 Sotilaskodissa (osia).

"Suomi ja sen itsenäisyys ovat puolustamisen arvoisia. Veteraanisukupolvi on meille osoittanut, että Isänmaan puolustaminen vaatii kansalta yhtenäisyyttä sekä yksilöltä lujaa ja horjumatonta tahtoa. Maamme puolustaminen edellyttää jo rauhan aikana luotua ja ylläpidettyä uskottavaa ja riittävää sotilaallista puolustuskykyä. Jääkäriprikaati luo osaltaan sotilaallista puolustuskykyä kouluttamalla asevelvollisia sodan ajan tehtäviinsä ja rakentamalla sodan ajan joukkojen suorituskykyä asetettujen vaatimusten mukaisesti.

Jääkäriprikaatin ydintehtävä on asevelvollisten koulutus. Erityisen tärkeää on muistuttaa tästä asiasta senkin vuoksi, että ymmärrämme asettaa Puolustusvoimauudistuksen suunnittelun ja valmistelun olevan itse asiassa ydintehtävämme varmistamiseen tähtäävää muutosta. Siten meidän on ponnistettava asevelvollisten koulutuksen onnistumiseksi päivittäin -muutoksessakin.

Nuoret varusmiehet ymmärtävät Suomen sotien puolustustaitelun merkityksen suomalaisen yhteiskunnan arvojen ja kehityksen turvaamisessa. Yleinen asevelvollisuus on puolustusratkaisumme keskeinen peruspilari nyt ja tulevaisuudessa.

Reservin koulutusta supistetaan säästövelvoitteiden pakosta vuosina 2012 - 2014. Puolustusvoimauudistuksen myötä luodaan edellytykset palauttaa reservin koulutus sodan ajan joukkorakenteen edellyttämälle tasolle. Samalla tarkistetaan paikallispuolustuk-

sen rakennetta, jossa reservillä on keskeiset tehtävät. Uudistuksen tuloksena aikaansaadaan tiiviimpi reservin koulutus ja johdonmukaiset tehtävät reserville."

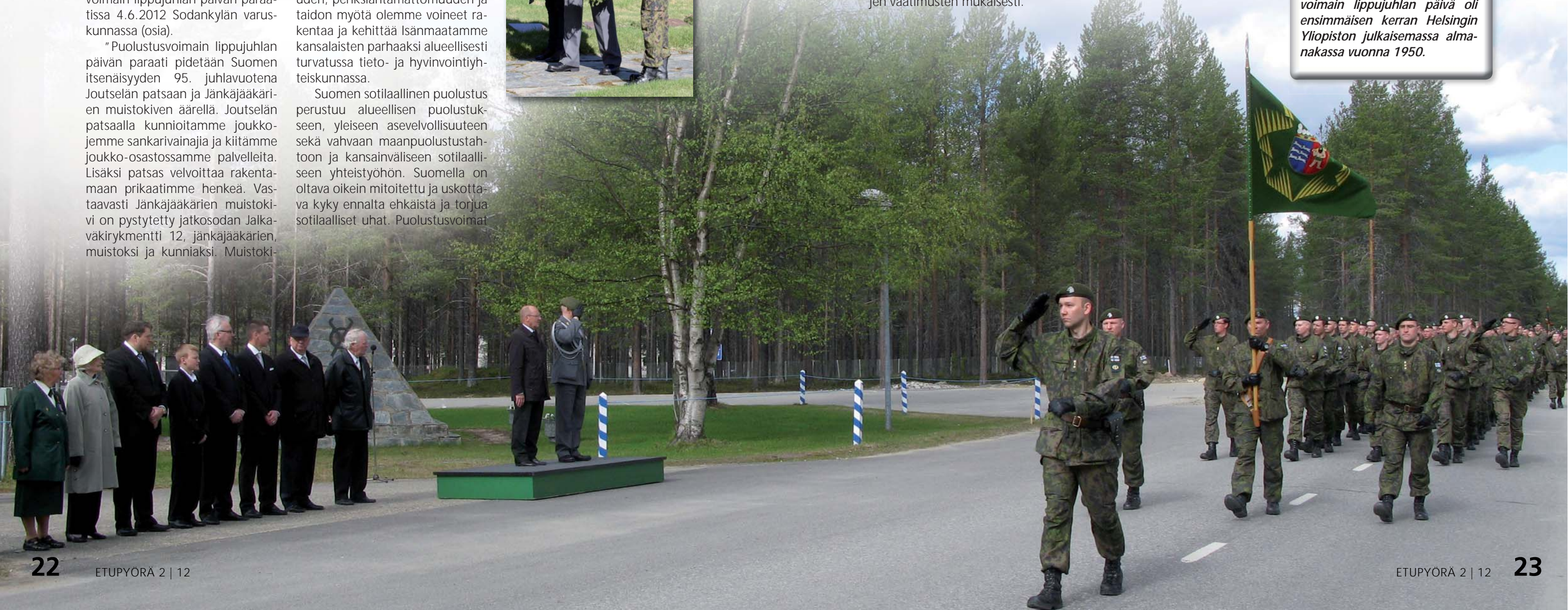
Puolustusvoimain lippujuhlan päivä 4.6.

Kesäkuussa 1942 Suomen valtionjohto teki presidentti Risto Rytin johdolla päätöksen, jonka mukaan armeijan lippujuhlaa oli vietettävä vuosittain kesäkuun neljäntenä päivänä, marsalkka Mannerheimin syntymäpäivänä.

Valtiovalta halusi näin muistaa tuolloin 75 vuotta täyttäneitä ylipäällikköä.

Virallinen liputuspäivä lippujuhlan päivästä tuli vuonna 1947.

Nykyisellä nimellään puolustusvoimain lippujuhlan päivä oli ensimmäisen kerran Helsingin Yliopiston julkaisemassa almanakassa vuonna 1950.

Lapin Jääkäripataljoonan perinnepäivänä palkitut

Lapin Jääkäripataljoonan kärkikomppania vuonna 2011 on Tukikomppania, joka sai vuodeksi haltuunsa Marskin konepistoolin.

Jääkäriprikaatin Killan myöntämän 100 e kouluttajastipendin sai yliluutnantti Riku Illikainen.

Lapin Jääkäripataljoonan numeroidulla puukolla palkittiin seuraavat:

Kapteeni Antti Pipinen
puukko nro:113

Yliluutnantti Mikko Koskimaa
puukko nro: 114

Luutnantti Mats Nybo
puukko nro: 115

Luutnantti Janne Juusola
puukko nro: 116

Ylikersantti Kristian Nieminen
puukko nro: 117

Kersantti Kai Leinonen
puukko nro: 118

Kersantti Tuomas Poikela
puukko nro: 119

Jääkäriprikaatin komentajan myöntämän aloitepalkinnon ja kunniakirjan sai luutnantti Jarkko Vienola aloitteesta sirpaleliivin M05 modifiointi.

Lapin Jääkäripataljoonan vuoden 2011 kouluttaja on luutnantti Henry Rautio.

Hän sai Vaasan maljan pienoismaljin ja Vaasan malja kiertopalkinnon vuodeksi haltuun.

Lapin Jääkäripataljoona lahjoitti Jääkäriprikaatin Killalle taulun kiitokseksi yhteistoiminnasta ja pataljoonan tukemisesta. Taulun vastaanottivat killan puheenjohtaja Tauno Turunen ja sihteeri Pekka J Heikkilä.

Pohjan Jääkäripataljoonan perinnepäivänä palkitut

Pohjan Jääkäripataljoonan pienoislippu kapteeni Annukka Ylivaaralle.

Vesaisen Risti Tellervo Suoranta-Salliselle ja teknikkokapteeni Reino Tuomiselle.

Pohjan Jääkäripataljoonan vuoden 2011 kouluttaja on luutnantti Jarkko Kumpulainen, hän sai palkinnoksi Pohjan Prikaatin Killan kouluttajastipendin 300 ja puukkon.

Jääkäriprikaatin komentajan myöntämän aloitepalkinnon ja kunniakirjan sai luutnantti Arto Harjuniemi aloitteesta kolmiotähtäyssimulaattori.

Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailun voitto tuli ajalla 2.07 Sissikomppaniaan Hannes Niinikoskelle ja Seppo Höyhtyälle.

Jääkäriprikaatin Killan lahjoittaman pyörän sai Hannes Niinikoski ja rahapalkinnon Seppo Höyhtyä.

Kapteeni Jouni Puljujärven ja vääpeli Timo Kallion suunnitteleman uuden Jeesiön lenkki kiertopalkinnon sai vuodeksi haltuunsa yksikkökilpailun voittanut Sissikomppania.

Veteraanitapaaminen Hannuksenkartanossa

Jääkäriprikaatin komentajan ja sotiemme veteraanien ja heidän puolisoitensa yhteinen kahvihetki toteutettiin Hannuksenkartanon salissa 5.6.2012. Kuvassa eversti Petteri Koskinen ja everstiluutnantti Aki Sund tervehtimässä vieraita.

Kuvat: Maria-Helena Tuomilahti

Kansallisen Veteraanipäivän juhlatilaisuus 27.4.2012

Lapin Sotilassoittokunta esiintyi Jääkärikuoron kanssa veteraaneille musiikkimajuri Juha Tiensuun johdolla.

Palkittuja varusmiehiä

Myönnetyt Lapin Jääkäriristit:

30.3.2012
Korpraali Laukkanen Jussi Olavi, H- ja KULJK
Korpraali Holappa Juha Pentti, SISSIK
4.6.2012
Upseerikokelas Lehtosaari Antti Jari Matti, SISSIK
Upseerikokelas Mukka, Ville Juhani, 1.JK
Alikersantti Patosalmi Elisa Susanna, 1.JK
Jääkäri Räsänen Miikka Matias Hermann, 1.JK
Jääkäri Salmelainen Mikko-Markus, H- ja KULJK
29.6.2012
Upseerikokelas Laukka Tuomas Tapani, TUKIK
Kersantti Lindholm Albert Ville Oscar, TUKIK

211 saapumiserän 270 vuorokautta palvelleista varusmiehistä palkittiin seuraavat henkilöt:

Jääkäririkraatin puukko ja kunniakirja erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäririkraatissa:
Korpraali Holappa Juha Pentti (SISSIK)

Jääkäririkraatin puukko ja kunniakirja hyvästä palveluksesta sotilaspoliisina Jääkäririkraatissa:
Korpraali Kokkonen Jaakko Santeri (SISSIK)

Jääkäririkraatin puukko ja kunniakirja hyvästä palveluksesta lääkintämiehenä Jääkäririkraatissa:
Jääkäri Pieniniemi Iiro Oskari (3.JK)

Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle
Korpraali Parikka Kalle Johannes (SISSIK)

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalle varusmiehelle:
Korpraali Rauatmaa Heikki Matias (SISSIK)

211 saapumiserän 362 ja 112 saapumiserän 180 vuorokautta palvelleista varusmiehistä palkittiin seuraavat henkilöt:

Jalkaväen mitali, kunniakirja ja jalkaväen vuosikirja sekä nimet kunniatauluun erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäririkraatissa:
Upseerikokelas Kellokumpu Ville Petteri (1.JK)
Kersantti Nikula Teemu Sakari (3.JK)

Sodankylän Reserviupseerien mitali ja puukko ansiokkaasta palveluksesta Jääkäririkraatissa:
Upseerikokelas Poikkimäki Teemu Ilari (TUKIK)

Lapin Reserviläispiirien mitali ja puukko ansiokkaasta palveluksesta Jääkäririkraatissa:
Kersantti Kuusela Tero Olavi (SISSIK)

Itsenäisyyden puolesta -kirja ja Jääkäriin testamentti ansiokkaasta palveluksesta Jääkäririkraatissa:
Korpraali Novik Dmitri (1.JK)

Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle:
Jääkäri Määttä Atso Ilmari (1.JK)
Kersantti Lindholm Albert Ville Oscar (TUKIK)
Jääkäri Koskenranta Niko Jyri Johannes (H- JA KULJK)
Alikersantti Korhonen Juho Tuomas Sakari (SISSIK)
Alikersantti Simunaniemi Marko Tapani (3.JK)

Jääkäririkraatin kunniakirja ja puukko taitavasta ja kolmittomasta moottoriajoneuvon kuljettamisesta varusmiesaikana:
Kersantti Tikkanen Teemu Matias (1.JK)

Jääkäririkraatin kunniakirja ja puukko hyvästä palveluksesta erikoisajoneuvon kuljettajana Jääkäririkraatissa:
Jääkäri Tolonen Tapio Einari (TUKIK)

Jääkäririkraatin kunniakirja ja puukko ansiokkaasta palveluksesta Lapin Jääkäririkraatissa:
Jääkäri Puljujärvi Henri Juhani (H- ja KULJK)

Jääkäririkraatin kunniakirja ja puukko ansiokkaasta palveluksesta Pohjan Jääkäririkraatissa:
Korpraali Aho Juuso Aleks, Johannes (SISSIK)

Jääkäririkraatin Killan luovuttama "Puolesta Maan"-veteraanimatrikkeli parhaalle sodankyläläiselle 362 vuorokautta palvelleelle:
Kersantti Lindholm Albert Ville Oscar (TUKIK)

Jääkäririkraatin Killan luovuttama "Puolesta Maan"-veteraanimatrikkeli parhaalle sodankyläläiselle 180 vuorokautta palvelleelle:
Jääkäri Rissanen Harri Hermann (1.JK)

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalle varusmiehelle:
Upseerikokelas Paloniemi Miikka Paulus (1.JK)
Upseerikokelas Matinmikko Johan (TUKIK)
Alikersantti Honkanen Jyri Petteri (H- ja KULJK)
Jääkäri Mikkola Kari-Pekka Oskari (3.JK)
Alikersantti Piirala Joonas Pelle Johannes (SISSIK)
Jääkäri Hintsala Teemu Nikolai (SISSIK)

Pohjan Prikaatin Killan stipendi erittäin ansiokkaasta palveluksesta Pohjan Jääkäririkraatissa:
Upseerikokelas Lehtosaari Antti Jari Matti (SISSIK)

Maanpuolustuksen kannatussäätiön stipendi erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäririkraatissa:
Jääkäri Touru Janne Kristian (1.JK)

Jari Utriainen

Sotilas-5-ottelun maailmanmestaruudet ratkeavat Lahdessa

Suomen puolustusvoimat on saanut jo seitsemän MM-kisat järjestettävään 2000-luvulla. Aiemmat kisat ovat olleet hiihdossa Rovaniemellä (2003), suunnistuksessa Lappeenrannassa (2005), meri-5-ottelussa Upinniemessä (2007) ja ilmailu-5-ottelussa Tikkakoskella (2008). Lahdessa on järjestetty MM-ammunnat vuonna 2001 ja MM-painit vuonna 2010.

Suomen joukkueella poikkeuksellinen valmistautuminen

Suomen joukkueen harjoittelu kohti kotikisoja on ollut ennen näkemättömän vaihteleva ja haastava. Tällä hetkellä neljä miestä ja kaksi naista käsittävä tiimi on muun muassa päässyt kolme kertaa leireilemään ulkomaille. Ulkomaan leirit ovat onnistuneet mainiosti, kertoo joukkueen valmentaja yliluutnantti Mika Nikula Jääkäririkraatista.

- Ensimmäisellä leirillä Portugalissa apuna oli entinen mestariuimari Matti Rajakylä ja toisella leirillä Italiassa teimme yhteistyötä Italian sotilasmaajoukkueen kanssa.

Yliluutnantti Mika Nikula

Viimeisellä leirillä Itävallassa keskityimme lähinnä ammuntaan.

Ryhmän toimintaan on lisäksi tuonut mukavan pirstusruiskeen Elixir, Yli esteiden -urheiluohjelma. Elixir tekee lajia tunnetuksi pitkin vuotta ohjelmasarjalla, joka huipentuu elokuisiin MM-kisoihin.

Ryhmän urheilijat ovat Juha Hirsimäki (Hämeen Rykmentti), Mikko Suihkonen (Maanpuolustuskorkeakoulu), Topi Hellsten (Porin Prikaati), Hans Sundqvist (Kaartin Jääkärirykmentti), Liina Vartia (Ilmasotakoulu) ja Maria Hokkanen (Kaartin Jääkärirykmentti).
- Minä ainakin olen pysynyt terveenä ja aikataulussa. Kohta aletaan kaivamaan maksimaalista suorituskykyä esiin, hymyilee Urheilukoulussa työskentelevä luutnantti Juha Hirsimäki. Juhan harjoittelua on tukenut myös oman toimen ohessa tapahtunut opiskelu fysioterapeutiksi. - Suhtautuminen ja ymmärrys vammoihin ja harjoitteluun on kehittynyt opiskelun myötä, kertoo Hirsimäki.

Valmentaja Nikula uskoo yhteen mitaliin, ja luottoa löytyy jo aiemmin menestystä niittäneisiin Hansiin, Mikkoon ja Liinaan. Pari miestä ja pari naista mahtuisi vielä joukkueeseen, jonka lopullinen valinta tehdään Pohjoismaisten mestaruuskisojen jälkeen heinäkuun alussa. Valmennuksen johtaja Pääesikunnasta Jouni Ilomäki olisi tyytyväinen sijoittumiseen kuuden joukkoon joukkueena. - Tässä lajissa se on kova suoritus, summaa Ilomäki.

Gladiaattoreiden laji

Sotilas-5-ottelu on todellinen teräsmiesten ja -naisten laji. PM-tasolla kisataan kaksi lajia päivässä tahdilla, mutta MM-kisoissa edetään laji päivässä tahdilla.

Kisarupeama alkaa 300 metrin radalla vakiokivääriammunnalla. Toisena kisapäivänä juostaan läpi kaksikymmentä estettä käsittävä 500 metrin esterata Hennalassa. Naisten radalla jätetään neljä estettä väliin ja muutamiin esteisiin on laitettu helpottavia rakenteita.

Kolmas päivä jatkuu esteiden parissa – tällä kertaa Uimastadionilla. Viidenkymmenen metrin altaaseen on laitettu viisi estettä, jotka täytyy ylittää tai alittaa. Pisimmän kilpailupäivän muodostaneet krasnaatit heittävät ensin neljään eri etäisyyksillä sijaitseviin maaliympyröihin tarkkuutta, minkä jälkeen on vielä pituusheitto. Neljästä ensimmäisestä lajista koostuu tietty määrä ottelupisteitä, joiden perusteella määräytyy maastojuoksun lähtöjärjestys. Pisteet muutetaan minuuteiksi ja sekunneiksi ja kilpailua johtava urheilija lähtee ensimmäisenä matkaan. Miehet juoksevat kahdeksan ja naiset neljän kilometrin lenkin.

MM-kisojen lisämausteena käydään vielä viimeisenä päivänä joukkueiden välinen viestikilpailu esteradalla.

Tervetuloa Lahteen!

Hämeen Rykmentti on järjestänyt PM-tason kisoja jo 2002, 2006 ja 2011, joten järjestelyt ovat varmasti parhaat mahdolliset. - Valmistelut alkoivat jo viime vuoden alussa ja avoimet PM-kisat toimivat hyvänä esikisana, sanoo kilpailujen johtaja everstiluutnantti Marko Korpela. Nyt järjestelyjen tahti kiihtyy koko ajan ja ainakin järjestelytoimikunnan parikymmentä jäsentä touhuu kisoihin liittyvissä asioissa lähes päivittäin: viimeistään suunnitelmia, laitetaan suorituspaiikkoja priimakuntoon ja tehdään yhteistyötä muun muassa Lahden kaupungin ja lähiurheilupuistojen kanssa.

Kisoihin odotetaan kolmea ja puolta sataa kisavierasta noin kolmestakymmenestä maasta. Kisojen tarkka ajankohta on 13.-20.8.2012 ja niiden suojelijana on puolustusministeri Stefan Wallin. Lisätietoja kisoista www.mil.fi/WMPC2012.

Liikunta ja urheilu

Hiihdon sotilaiden SM-kilpailut Sodankylässä 26.–29.3.2012

Jääkäriprikaati järjesti jälleen keran onnistuneet hiihdon sotilaiden Suomenmestaruuskilpailut Sodankylässä maaliskuun lopulla. Kilpailut johti everstiluutnantti Jari Osmonen apunaan kokenut kilpailukoneisto. Kilpailut käytiin Kommattivaaran hiihtostadionilla sekä varuskunnan latu-urilla ja ampumaradalla. Tiistaina kilpailtiin maastohiihdon ja ampumahiihdon mestaruuksista Kommattivaarassa. Keskiviikkona kamppailtiin paremmuuksista rynnäkkökivääriampumahiihdossa. Torstaina ratkottiin varusmiesten viestimitalit sekä kilpailujen kuninkuuslajin partiohiihdon mestaruudet varuskunnan vaativilla laduilla.

Kilpailujen aikana Lapin talvi näytti monet kasvonsa. Tiistaina kilpailtiin kauniissa pikkupakkasessa, kun taas keskiviikkona yön jäljiltä luontoa koristi valkoinen uusi lumivaippa, sekä suksihuoltoa rasittava vaikea nollakeli. Torstaina herättiin reippaaseen pakkaamaan ja kauniiseen auringonpaisteeseen.

Jääkäriprikaatin kevätkauden kilpailut ja tulokset

Jääkäriprikaatissa kilpailtiin vuoden 2012 ensimmäisellä puoliskolla henkilökohtaisista sekä yksikkökohtaisista paremmuuksista hiihtolajeissa.

RK-ampumahiihto

Varusmiehet

1. Oppilas Henri Manninen
2. Oppilas Miikko Kallatsa
3. Jääkäri Markus Kähtävä

Varusmiehet (sotilassuksi)

1. Upseerikokelas Kivioja Lasse
2. Jääkäri Reni Jauhola
3. Upseerikokelas Ville Kellokumpu

Henkilökunta

1. Yli luutnantti Kari Mähönen
2. Värikki Arttu Salonen
3. Ylivääpeli Hannu Koivula

Naiset

1. Kersantti Anna-Riikka Tyni

Kuntosarja

1. Teknikkoyli luutnantti Pasi Mikkola
2. Teknikkomajuri Martti Aikio
3. Ylikersantti Antti Mällinen

Partiohiihto

A-sarja

1. Tukikomppania 1 (kersantti Anna-Riikka Tyni, alikersantti AO Leskelä, jääkäri AJ Järvirova ja jääkäri RJ Jauhola)
2. Sissikomppania 1 (yliluutnantti Markku Pulju, upseerikokelas SA Säaskilähti, alikersantti JV Meriläinen ja jääkäri JR Kokko)
3. 1. Jääkärikomppania 1 (kersantti Tuomas Poikela, upseerikokelas Ville Kellokumpu, alikersantti Juhho Peltoniemi ja jääkäri Mika Sorvoja)

B-sarja

1. Jääkärikomppania 3 (alikersantti Jere Saarenpää, jääkäri Arttu Vähä, jääkäri Jere Impola ja jääkäri Sami Simolin)
2. 1. Jääkärikomppania 2 (alikersantti Joonas Koskikangas, jääkäri Teemu Jussila, jääkäri Joni Perunka ja jääkäri Jaakko Koskenkorva)
3. Tukikomppania 4 (upseerikokelas Lasse Kivioja, jääkäri Timo Hartikka, jääkäri Kusti Koskelo ja jääkäri Sami Vanttila)

C-sarja

1. Tukikomppania 5 (yliluutnantti Mikko Koskimaa, luutnantti Jaakko Kuivila, ylikersantti Petteri Ylianttila ja luutnantti Mats Nybo)
2. Huoltokeskus 1 (teknikkoyli luutnantti Pasi Mikkola, luutnantti Janne Mäenpää, ylivääpeli Hannu Koivula ja ylikersantti Hannu Peltoniemi)

Sotilasurheiluliiton B-sarjan jäähokkiekkomestaruus Sodankylään

Kevät toi mukanaan paitsi räntäsateita ja auringon paistetta, myös B-sarjan jäähokkiekkomestaruuden Jääkäriprikaatin joukkueelle. Kaksipäiväinen, henkilökunnalle suunnattu Sotilasurheiluliiton Patria Cup pelattiin Rovaniemellä Lappi Areenalla 20.–21.4. Ansiokas joukkue ei antanut turnauksessa armoa vastustajilleen, vaan pelasi itselleen voiton niin viidessä runkosarjan pelissä kuin finaalisakin. Kajaanin Varuskunnan Urheilijoiden joukkue kaatui finaalisissa luke-min 5-2.

B-sarjassa pelasivat Sodankylän Varuskunnan Urheilijat, Kajaanin Varuskunnan Urheilijat, Rovaniemen Varuskunnan Urheilijat 2, Helsingin Varuskunnan Urheilijat, Mikkelin Varuskunnan Urheilijat ja Kuopion Varuskunnan Urheilijat.

Stenka Schroderuksen luotsaamassa joukkueessa pelasivat Ali Vaarala, Ariko Miettinen, Antti Pipinen, Ismo Aho, Eero Näsi, Jarmo Neitola, Janne Mäenpää, Jaakko Ylimartimo, Antti Vihriälä, Juha-Matti Lehti, Juha Puurunen, Saku Aikio, Markku Aho, Janne Poikela, Juha Korhonen, Mika-Matti Aho, Taneli Vaarala, Timo Luusua ja Juha-Markku Kangas. Huoltajan roolista vastasi Nuutti Tarvainen.

Myös A-sarjan mestaruus jäi Lappiin Rovaniemen Varuskunnan Urheilijoiden voittaessa sarjan. Seuraava turnaus tullaan järjestämään Mikkelissä.

Jääkäriprikaatin 2. joukkueelle kirkkain mitalisija puulaakisählyssä

Sodankylän kunnan järjestämä työpaikkapuulaakisähly sai liikkeelle kahdeksan aktiivista työpöräkkää taistelemaan sählykenttien mestaruudesta. Jääkäriprikaatista osallistui sählyyn kaksi joukkuetta. Pelit käynnistyivät lokakuun pimeinä iltoina, ja viimeiset maalit laudottiin huhtikuussa veden tippuesa räystästä. Alkusarjan pelit pelattiin loka-maaliskuun aikana, ja lopputurnaus pelattiin normaalina pudotuspelinä, jossa jatkoon selvisi yhdellä voitolla. Pelitahti oli keskimäärin yksi peli kuukaudessa, joten joustava aikataulu ei luonut paineita ja mahdollisti joukkueiden palautumisen seuraavaan koitokseen.

Puulaakisählyssä peliaika oli 2 x 20 minuuttia, ja kentällä pelasi maalivahdin lisäksi neljä pela-

jaa, joista vähintään yhden täytyi olla naispelaaja. Joukkueen kokoonpano oli toisinaan haasteellista sotaharjoitusten, virkamatkojen ja talven flunssa-aallon vuoksi, mutta voittajajoukkue sai kuitenkin jokaiseen peliinsä kokoonpanon kentälle. Nolla tappiota pelanneessa joukkueessa häärivät Maria-Helena Tuomilahti, Meri Pyhäniemi, Merja Huhta, Essi Fonselius, Pasi Mikkola, Petteri Salme-la, Jarmo Neitola, Juha Korhonen, Hannu Peltoniemi, Juha-Markku Kangas ja Timo Luusua. Kokoonpanossa nähtiin myös Anna-Riikka Tyni, Taneli Vaarala ja Aki Takkola.

Jääkäriprikaatin joukkueiden lisäksi muita kokoonpanoja olivat Kunta, Tosikot (Aleksanteri Kenan koulu), Veitikat (Aleksanteri Kenan koulu), Virven kantajat, Kevitsa ja TärPS (Tähtelä). Kovapäinen joukkue, Tosikot, sijoittui turnauksessa toiseksi, ja Kevitsan tiimi palkittiin pronssilla. Jääkäriprikaatin, pääsääntöisesti Lapin Jääkäripataljoonasta koottu joukkue, pelasi itsensä neljännelle sijalle.

Ilmassa oli suuren urheilujuhlan tuntua, kun voittajajoukkue sai päätöstilaisuudessa kultaiset mitalit kaulaansa ja komean kiertopalkinnon, tuttavallisemmin "Pojan", käsivarsilleen. Jääkäriprikaatin 2. joukkueen ansiokkaana pelaajana palkittiin Jarmo Neitola, ja upeasti maalivahdin virkaa toimittanut, ratkaiseva päivänä kaksi nollapeliä pelannut Pasi Mikkola sai tunnustusta turnauksen parhaana pelaajana. Mestaruudesta ja pokaalista käydään jälleen tiukkaa kamppailua tulevana syksynä ja keväänä, kun kunta järjestää jatkoa osallistujilta kiitosta saaneelle puulaakisählylle.

Kuva: Jake Suopanki

Kuva: Jaana Vienola

Taistelu hajautetun alueen taistelutavalla ja tekniikalla

Toukokuun toinen viikko, etelässä kesä jo lähes oven suulla, Sodankylässä lunta 48 cm. Siinä taas huomataan Suomen olevan pitkä maa. Olosuhteet kuitenkin ovat erinomaiset Jääkäriprikaatin erikoisosaamisen harjoitteluun, jälleen kerran. Harjoituksen teemana maavoimien uudistettu taistelutapa.

Valmistelut taisteluun

Aamusta liikkeelle, sissit hiihtäen ja oppilaat telakuorma-autoilla. Suoraan ryhmitysalueille Mellankankaalle ja Jeesiönratsutielle ja valmistelut käyntiin. Sisseillä tehtävänä kärkitaistelu ja aikavoiton hankkiminen, oppilailla taas tehtävänä maaston määräaikainen hallussapito. Kokelaat olivat saaneet etukäteen käskyt komppanioiden päälliköiltä ja laatineet omat taistelusuunnitelmansa.

Keltainen puoli, sotilaspoliisit ja tueksi Lapin Jääkäripataljoonasta saatu huoltojoukkue, siirtyivät omalle ryhmitysalueelleen Ämpärisaareen ja ryhtyi punomaan juoniaan sinisen lyömiseksi. Vastassa tiedettiin olevan sissitoiminnan keinoin taisteleva sininen, joten vastassitoiminnan perusteita kerättiin valoisan illan aikana.

Taistelut alkavat

Valoisan yön jälkeen aamusta varhainen herätys. Yön aikana ei taisteluosketa kummallakaan osapuolella. Keltaisen kärki lähtee etenemään Jeesiönratsutietä, sissit ovat valmistelleet taisteluasemiaan tien laiduille koko yön.

Kärkivaunu saapuu sissien vastualueelle. Konekivääriampuja vaunun katolla haravoi maastoa katseellaan. Räjähdytys ja toinenkin. Vaunu ajaa miinaan ja singon ammus osuu vaunun kylkeen. Tiellä etenevät muut ajoneuvot pysähtyvät ja jalkauttavat miehistönsä. Taistelu jatkuu usean tunnin ajan

ja sissien iskut pakottavat keltaisen pysähtymään muutamien satojen metrien välein ja jalkauttamaan miehistönsä haravoimaan teiden reunoja ja etsimään viekkaita sissejä. Sissit ovat täyttäneet tehtävänsä ja irtaantuvat valmistautumaan seuraavaan tehtävään.

Keltaisen lyhyen huoltotoukon jälkeen hyökkäys jatkuu kohti Mellankangasta. Oppilaista muodostettu 3.Jääkärikomppania on laatinut taistelusuunnitelman siten, että keltaisen kärki pysäytetään tulpaamalla tie jonka jälkeen keltaisen kylkeen isketään tien molemmilta puolin ja tulpataan tie keltaisen takaa ja estetään lisävoimien tulo.

Hiljaisuuden rikkoo vaunun ääni. Edestä radiolla saapuu ilmoitus keltaisen kärjen ylitettyä komppanian vastualueen eturajan. Onnistuuko suunnitelma vai laukaiseeko joku adrenaliinin virratessa sinkonsa liian aikaisin? Vaunu etenee, pian joukkueen johtaja saa itse näköhavainnon vaunusta ja antaa tulenjohtajalle vaatimukset epäsuoran tulen käytöstä.

Sitten räjähtää. Kärkivaunu ajaa miinaan, singot ammutaan,

Joukkueen johtamispaikalla valmistaudutaan taisteluun

käsiasetuli alkaa ja tulenjohtaja lähettää "ampukaa" komennon sanomalaiteella. Keveyden kranaatinheittimen kranaatit iskeytyvät maaliin ja taistelu koko tuhoamisalueella alkaa lähes samanaikaisesti.

Taistelu on kestoltaan lyhyt. Keltaiseen vaikutetaan lyhyellä kaikilla käytössä olevilla aseilla samanaikaisesti. Näin saadaan halluttu vaikutus tehtävän toteuttamiselle ja oppilaat ryhtyvät irtaantumiseen suunnitelman mukaisesti kohti kokoontumispaikkaa. Irtantuminen on suunniteltu siten, että aina yksi ryhmä tukee kun muut irtaantuvat, telaketju periaatteella.

Kokoontumispaikalla johtajat tarkistavat miehistönsä, varusteet ja ampumatarvikkeet. Tarkastuksen jälkeen joukko lähtee siir-

tymään kohti seuraavaa tehtävää taistelusuunnitelman mukaisesti. Valmistautumistehtävä oli annettu komppanian päällikön käskyllä jo edellisenä päivänä, jotta kokelaat saivat riittävästi aikaa suunnitella koottu isku keltaisen huolto tai johtamispaikkaan kahdella eri suunnalla.

Koottu isku

Keltaisen liikenne kohti Kotamaan aluetta ei jää havaitsematta tiedustelijoilta. Ennakkotieto mahdollisesta huoltotukikohdasta lähetetään välittömästi yksiköille. Tiedustelijat ovat ryhtyneet lähtövalmiuteen ja heti käskyn saatua lähtee ryhmä, jakautuen partioihin, etsimään kohdetta. Kohde löytyy ja tiedustelijat luovuttavat aamuyöstä komppanian päällikölle peitepiirroksen, johon on merkitty tarkkaan keltaisen ryhmitys.

Isku alkaa kranaatinheittämisen ampuessa sankan savuverhon kohteen alueelle. Savun suojaossa oppilaat etenevät keltaisen tukikohdan etureunaan ja ovat valmiina aloittamaan tulituksen kaikilla käytössään olevilla aseilla. Vain tulenavausmerkki puuttuu.

Saman aikaisesti sissit ovat ryhtyneet keltaisen tukikohtaa suojaavan joukkueen tukikohdan etureunaan. Suunnitelmana on se, että sekä oppilaat että sissit iskevät samalla hetkellä. H-hetki on käsketty molempien yksiköiden päälliköille.

H-hetki, kahdelta eri suunnalta avataan tuli kaikilla aseilla. Keltainen ryntää omiin aseisiinsa, mutta tulitus on niin tiheää että sinisen onnistuminen on lähes varmaa. Ja sitten aivan yhtäkkiä, tulitus päättyy sinisen puolelta. Sininen lähtee irtaantumiseen jättäen taakseen savuavia ajoneuvoja ja tuhottuja tarvikkeita. Mitä tapahtui? Keltaisen johtaja ottaa alijohtajat luokseen ja alkaa tilanteenarviointi. Nopeasti tilanne selviää ja käskyt takaa-ajon aloittamisesta annetaan selkeällä äänellä.

Väistäminen huolto- ja lepoalueelle

Iskun jälkeen molemmat yksiköt saivat tehtävän väistää hiihtäen

Isku suoritettu, jääkärit irtaantuvat savun suojaossa

huolto- ja lepoalueelle Jääkärikankaalle. Keltainen hiukan iskusta toipuneena lähetti takaa-ajajat kintereille ja perusti sulkulinjan sopivaksi katsomaansa maastonkohtaan Mellankankaalle. Eteneminen suksilla täytyi toteuttaa koko ajan vihollisuhana alaisena ja jo taisteiluista väsyneenä.

Väistö onnistui erinomaisesti. Molemmat yksiköt ylittivät sulkulinjan siten, että keltainen sai ainoastaan yhden näkökosketuksen yhdestä taistelijaista. Väsyneet soturit aloittivat välittömästi Jääkärikankaalle päästyään huollon ja valmistautumisen seuraavaan tehtävään.

Takaa-ajajat kintereillä

Mietteitä harjoituksesta

Harjoitus antoi ajatuksia uudistetun taistelutavan kehittämiseksi Jääkäriprikaatin olosuhteisiin. Varusmiesjohtajat saivat itse suunnitella ja toteuttaa taistelusuunnitelman alusta loppuun saakka. Johtajien palautteen mukaan oli hienoa saada toteuttaa itseään ja uusia ajatuksia omasta näkökulmastaan. Henkilökunnan kanssa harjoitusta ja siitä saatuja havaintoja pureskellaan vielä, ajatuksia jalostetaan jatkoa varten.

Syksyllä vastaavassa harjoituksessa kokeillaan tämän harjoituksen oppeja ja ehkäpä joitain uusia ajatuksia peilaten Maavoimien uudistettuun taistelutapaan.

Maavoimien vaikuttamisharjoitus MVH 2012

Maavoimien vaikuttamisharjoitus 2012 toteutettiin Rovajärven ampuma-alueella 5. - 15.6.2012. MVH 2012 harjoitukseen sisältyivät tykistöharjoituksen taisteluosasto- ja järjestelmäharjoitusvaiheet, Maavoimien

panssarintorjuntaharjoitus (panssarintorjuntaohjusammunnat ja taisteluharjoitus) sekä rajajoukkojen tiedusteluharjoitus.

MVH 2012 harjoituksen johti Tykistörikaatin komentaja eversti Pertti Lahtinen. Maavoimien panssarintorjuntaharjoitus toteutettiin everstiluutnantti Harri Savolaisen johdolla 11.-15.6.2012.

Everstiluutnantti Aki-Juhani Sundin johtamaan panssarintorjuntaharjoitukseen liittyvään taisteluharjoitukseen Jääkäriprikaatista osallistui taisteluosaston esikunnan henkilöstöä sekä Lapin Jääkäripataljoonan joukkotuotantoujoukosta 1.Jääkärikomppania ja Esikuntakomppania, panssarintorjuntaohjusjoukkue toteutti lisäksi panssarintorjuntaohjusammunnan 15.6.2012. Lapin Rajavartioston tiedusteluharjoitukseen 9. -14.6.2012. osallistuivat Pohjan jääkäripataljoonan sissiradistit kapteeni Markku Puljun johdolla.

Taisteluharjoituksen puitteet

Panssarintorjuntaharjoituksessa yhdistettiin taisteluharjoitus ja ammunnat tilanteenmukaiseksi jatkumoksi. Taisteluharjoituksen keskeisimpinä teemoina olivat hyökkäys

taisteluosaston osana sekä aselajien ja toimialojen välinen yhteistointa.

Taisteluharjoituksen kokonaisvahvuus oli noin 800 sotilasta sekä yli 150 ajoneuvoa. Taisteluharjoitukseen osallistuivat Lapin Jääkäripataljoonan kahden yksikön lisäksi kaikki maavoimien joukkotuotannossa olevat panssarintorjuntaoh-

jusjoukkueet sekä yksi panssarintorjuntaohjuskomppania.

Taisteluharjoitusta väritti lukuisa määrä panssarivaunuja ja panssaroituja ajoneuvoja sekä kuljetus- ja kevyt helikopteri. Harjoituksessa käytettiin kaksipuolisen taistelun simulaattorijärjestelmää (KASI), jolla kyettiin lisäämään huomattavasti tilanteenmukaisuutta sekä seuraamaan yksittäisten taistelijoitten ja joukon paikkaa sekä liikkeitä. Järjestelmä mahdollisti erinomaisesti palautteen antamisen ja joukon toiminnan analysoinnin taisteluvaiheiden jälkeen.

Harjoituksessa toteutettiin Maavoimien esikunnan käskemät kokeilutehtävät ja oman lisänsä toivat Combat Camera Teamit (CCT), jotka harjoituksen ohessa tekivät elokuvaa harjoituksen puitteisiin tukeutuen.

Taisteluharjoituksen toteutus

Jääkäriprikaatin joukot keskitettiin moottorimarssina alueelle 11.6.2012 aamupäivän aikana ja ensimmäiset taistelut toteutettiin onnistuneesti saman päivän iltana. Taistelun jälkeen joukot väistyivät taistelualueelta ja siirtyivät taisteluosaston komentajan johtoon. Pääosa panssarintorjuntaohjusjoukoista siirtyi taisteluosaston johtoon 11.6. illan aikana.

Seuraavat päivät taisteltiin uudistetun taistelutavan periaatteiden mukaisesti sovittaen yhteen jääkärikomppanian ja panssarintorjuntaohjusjoukkojen taistelut esikuntakomppanian mahdollistaessa taisteluosaston johtamistominnan. Joukot kykenivät suorittamaan kaikki käsketyt tehtävät varsin kiivastempoisessa harjoituksessa mikä lienee vahva näyttö joukon asenteesta ja suorituskyvystä.

Taisteluosaston toteutettua käsketyt tehtävät johtosuhde purettiin ja joukot siirrettiin reserviin eli kotivaruskuntiinsa 15.6.2012

kuluessa. Lapin Jääkäripataljoonan joukot siirtyivät moottorimarssina Sodankylään 15.6. kuluessa.

Taisteluharjoituksen tarkastivat Pohjois-Suomen Sotilasläänin komentaja kenraalimajuri Jukka Haaksiala, Maavoimien operaatiopäällikkö prikaatikenraali Veli-Pekka Parkatti, Jalkaväen tarkastaja Jukka Valkeajärvi, Jääkäriprikaatin komentaja eversti Petteri Koskinen sekä Porin Prikaatin komentaja eversti Juha Pyykönen. Tarkastuksista saatu palaute tuki tavoitteiden saavuttamista.

Mitä opittiin?

Harjoitukseen osallistunut henkilökunta on sisäistänyt uudistetun taistelutavan ja osaa toimia sen edellyttämien periaatteiden mukaisesti. Joukkotuotantoujoukot saivat harjoituksen jossa simulaattorit toivat realismia ja helikopterit mahdollistivat ilmaviholisen kuvaamisen sekä joukkojen siirrot. Suurehko määrä panssarivaunuja ja panssaroituja ajoneuvoja mahdollisti vahvan keltaisen osapuolen sekä opetti toimimaan nykyaikaisten tähytysvälineiden vaikutusalueella. Eniten opittiin olosuhteiden hyväksikäytöstä eli arktisesta osaamisesta yöttömässä yössä sekä yhteistoinnista. Taisteluharjoitukseen osallistuneiden joukkojen suorituskyky oli korkealla tasolla.

Harjoitus oli kokonaisuudessaan erinomainen kehys sekä henkilökunnan että joukkotuotantoujoukkojen osaamisen kehittämiseksi ja suorituskyvyn mittaamiselle.

Kuva: Lauri Paju

Jääkäriprikaati raivaa sodanaikaisia räjähtämättömiä ammuksia ja räjähteitä

Lapin sota

Vaikka Suomi kävikin sotaa Saksan rinnalla, oli Saksan sotilasjohdanto antanut jo vuoden 1943 syyskuussa "Johtajan ohjeen n:o 50" Lapissa rintamavastuussa olevalle 20. Vuoristoarmeijalle siltä varalta, että Suomi irtautuisi sodasta. Ohjeen perusteella saksalaisten tuli pitää Pohjois-Suomi hallussaan kaikissa oloissa Petsamossa olevien nikkeliesiintymien vuoksi.

Vuoristoarmeijan esikunta laati helmikuussa 1944 operaatio-suunnitelman "Birke" (Koivu). Sen mukaan vetäydyttäisiin eteläisestä Lapista siirtämällä armeijan oikea sivusta pääpiirtein Karesuvannon - Ivalon tasalle. Suunnitelman toteuttamiseksi ryhdyttiin linnoittamaan puolustusasemia Kautokeidon - Lätäsenon ja Vuotson alueille sekä sulkuasemaa Ruotsin rajan ja Lyngne-vuonon välille. Saksalaiset ilmoittivat töistä suomalaisille niiden perimmäistä tarkoitusta kuitenkin paljastamatta. Pohjois-Suomeen varattiin lisää materiaalia ja Ivalon alueelle perustettiin suuri huoltokeskus.

Suomen solmittua aselevon Neuvostoliiton kanssa syyskuun alussa 1944, oli saksalaisten joukkojen poistuttava maasta kahden viikon kuluessa, viimeistään 15.9. mennessä.

Saksalaisten suluttamisen päämäärä

Pahimman uhkan saksalaiselle vuoristoarmeijalle muodostivat idästä hyökkäävät neuvostovoimat. Suomen irtauduttua sodasta saksalaisten tarkoituksena oli aluksi suojata oikea sivustansa vähin joukoin ja voimakkaalla suluttamisella mahdollistaa kahden eteläisimmän armeijakunnan irrottamisen Rovaniemen alueen kautta pohjoiseen.

Saksalaisten suluttamisella ei näytä olleen selvää painopistettä. On kuitenkin havaittavissa vyö-

hykkeitä, joilla sulutteita oli muita enemmän. Eteläisin vyöhyke muodostui Hyrynsalmen - Suomussalmen - Puolangan - Pudasjärven - lin tasalle. Seuraava yhtenäishö vyöhyke oli Kuusamon - Kemin tasalla. Sallan - Savukosken, Pelkosenniemen - Kemijärven, Rovaniemen ja Ylitornion - Turtolan alueilla oli myös paljon miinoja. Pohjoisempana muodostivat ennen Karesuvannon ja Vuotson linnoitettuja puolustusasemia Sodankylän, Kittilän ja Muonion alueet selvän miinoitusvyöhykkeen. Näiden pohjoispuolella Ivalon - Kaamasen alue muodosti yhtenäisen vahvasti miinoitetun alueen. Vyöhykkeiden välillä oli sulutettua tiestöä edullisissa kohteissa.

Miinoittaminen ehdittiin tehdä teiden suunnissa ja asutuskeskuksissa alueen koko syvyydellä "hajamiinoituksina". Yhtenäisiä miinakenttiä oli rakennettu vain viivytyksasemiin liittyen. Nämä sijaitsivat yleensä tienhaara-alueilla, joiden pitämällä oli merkitystä joukkojen suojaiselle vetäytymiselle. Seuraavat kohteet

olivat useimmiten "hajamiinoitetut": tiekapeikot, jopa katkaistujen puhelinpylväiden ja kilometripylväiden ympäristöt, hävitettyjen siltojen ja rumpujen ympäristöt ja näiden lähistöllä olevat puutavaran saantipaikat, joskus kasvava metsäkin. Yleisimmät saksalaisten Pohjois-Suomessa käyttämät miinalajit olivat panssarimiina, hyppymiina, laatikkomiina, putkimiina ja sytyttimellä varustetut erikokoiset

Saksalaisia 81 mm Nebel savu-sytytyskranaatteja

Saksalainen 250 kg lentopommi ja elaz sähkösytytin.

räjähdyssainekappaleet ja ammuksiset.

Suomalaisten raivaustointiminta Lapissa

Sotatoimien aikana raivattujen miinojen määrästä esiintyy eri lähteissä toisistaan poikkeavia tietoja. Suomen Sota-teoksen kymmennessä osassa on pioneerijoukkojen tilanneilmoituksiin perustuen yhteismääräksi esitetty noin 16 000 raivattua miinaa. Eri lähteissä olevat suuremmat määrät saattavat perustua joukkojen lioiteltuihin ilmoituksiin. Tällä on ehkä pyritty perustelemaan liittoutuneiden valvontakomissiolle suomalaisten joukkojen hidasta etenemistä.

Sodan jälkeen vuodesta 1945 vuoteen 1978 raivattujen miinojen, pommien ja ammusten kokonaismäärä Lapin alueella on 1 289 718 kappaletta. Kaikkia räjähteitä ei ole pystytty luonnollisestikaan vielä tähän päivään mennessä raivaamaan. Asennettu miina Lapin alueelta on viimeksi raivattu 22.8.2008 Sallasta, Kerkkäsälän alueelta. S-mine 35 eli hyppymiina 41 oli asennettu hiekkaharjanteen eturinteeseen, puolustusasemien eteen. Löydön teki Lapin rajavar-

tioston henkilöstö ja sen raivasi yli-luutnantti Markku Pikkupirtin johtama raivaajapartio Lapin Ilmatorjuntarykmentistä.

Jääkäriprikaatin toteuttama raivaaminen nykyään

Pohjois-Suomen sotilasläänissä tapahtuva alueraijaaminen muun muassa Ivalossa ja Tankavaaran-alueella, toteutetaan Jääkäriprikaatin johdolla. Alueraijaamisharjoituksissa on henkilöstöä kaiken kaikkiaan noin 15 henkilöä ympäri Suomen. Raivaamisharjoitukset ovat kestoltaan noin kymmenen vuorokautta. Alueet joita raivataan, ovat sodan aikana olleet saksalaisten varastoalueita. Vetäytyessään saksalaiset eivät voineet ottaa mukaansa kaikkea materiaalia. Räjähtävä materiaali räjäytettiin, jolloin osa räjähteistä lensi ympäröivään maastoon ja jäi räjähtämättä. Suomalaisten raivaajat kaivoivat maahan osan maastoon lentäneistä räjähteistä ja niitä Jääkäriprikaatin johdolla nykyään raivataan. Löydettyjen räjähteiden määrä on vaihdellut vuosittain, ol- len suurimmillaan jopa yli tuhat räjähdettä.

Löydetty, raivattava räjähtävä materiaali, on kaikkea kiväärin patruunoista aina 210 mm tykin kranaatteihin. Eniten löytyy 37 mm panssarintorjuntatykin kranaatteja sekä 88 mm ilmatorjuntatykin kranaatteja.

Virka-apuperusteinen raivaaminen

Jääkäriprikaati toteuttaa vuosittain viranomaisen pyytämiä, virka-apuperusteisia raivaamistehtäviä noin 25-30 kpl. Vastuualueena Jääkäriprikaatilla on koko Ylä-Lapin alue. Tehtävä muodostuu pääsääntöisesti seuraavan tapahtumaketjun mukaisesti. Räjähteen löytää siviilihenkilö, joka liikkuu maastossa työtehtäviensä tai harrastuksensa vuoksi. Räjähteen löytäjä ilmoittaa löydöstä poliisille, joka tekee virka-apupyynnön puolustusvoimille. Lapin alueelta löydettyjen räjähteiden virka-apupyynnöt osoitetaan Pohjois-Suomen sotilasläänin esikuntaan Ouluun. Sotilasläänin esikunta antaa raivaamistehtävän joukko-osastolle, jonka vastuualueelta räjähdettä on löytenyt.

Jääkäriprikaatin virka-aputehtävissään raivaama räjähtävä materiaali, on pääasiassa tykistön ja heittimistön kranaatteja. Ammusten kaliiperi on yleensä 75 mm - 150 mm. Ammukset pyritään kuljettamaan lähimmälle soveliaalle tuhoamispaikalle, mikäli se on mahdollista. Löydetyt räjähteet raivataan räjäyttämällä. Raivaamistehtävä sisältää aina riskejä, joten raivaajat ovat erikoiskoulutettuja ja heillä on tehtävän vaatimat erikoisvarusteet mukanaan, kun räjähdetäällä alueella toimitaan.

Naurua, iloa ja kyyneleitä... MVH2012, munkkikahvit melkein 5 000 asiakkaalle

Marita Harvala Rovaniemeltä taitaa munkin teon.

Puolustusvoimien tämän vuoden pääsotaharjoitus, Maavoimien Vaikuttamisharjoitus 2012 jytisi Rovajärvellä kesäkuussa melkein kaksi viikkoa. Alueelle aukaistiin sekä Heinuvaaran että Sarriojärven leirisotilaskodit.

Sodankylän Sotilaskotiyhdistys "operoi" Heinuvaarassa ja tuona aikana leivottiin ja täytettiin noin 3 000 sämpylää, paistettiin 8 500 munkkia, viitisensataa viineriä ja keitettiin noin 2 300 litraa kahvia. Lyhyitä yöunia, paljon naurua ja iloa, kyyneleitä ja joskus ehkä epätoivoakin. Päälimmäiseksi jäi kuitenkin hyvä mieli siitä, että mukana olleet sotilaskotisaret ovat tehneet jotakin todella suurta ja onnistuneet siinä hyvin.

Monenikäisiä sisaria

Sodankylästä oli harjoituksessa mukana vaihtelevasti 7-8 sisar-

ta, etelästä saimme mukaan melkein saman suuruisen vahvistuksen. Harjoituksesta oli ilmoitus Sotilaskoti-lehdessä ja se toi ihan mukavasti ehdokkaita, joista jouduimme karsimaan osan. Nuorin sisarista oli Helsinki-Santahaminen Maura Kere, 16 v, ja iäkkäin oman yhdistyksen Irja Lausto, jolla oli muistoja jo lottana työskentelystä viime sodissa. Monenikäisiä sisaria eri puolilta maata omine mielipiteineen ja kokemuksineen oli rikkaus.

Sotilaskoti Heinuvaarassa

Harjoitus alkoi omalla yhdistyksellä maanantaina 4.6. kuorman purkamisella. Onneksi Heinuvaarassa on hyvät tilat, joten monta rullakkoa tavaraa hävisi nopeasti kylmiöihin, pakasteisiin, myyntitiskeille sekä erilaisiin varastoihin. Seuraavana päivänä eli tiistaina aloitti samassa rakennuksessa toimintansa myös varuskuntaravintola Falco-

netti, joka tuli harjoitukseen Niinalosta ja me saimme aamupalan sieltä niin kuin sen jälkeen joka päivä myös lounaat ja päivälliset. Ruokailu muualla kuin sotilaskodissa katkaisi mukavasti muuten niin pitkät työpäivät.

Sisarasiat, tavaroiden tilaukset sekä talousasiat hoiti harjoituksessa Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen varupuheenjohtaja Marjukka Tapaninen. Allekirjoittanut toimi ensi kertaa tällaisen harjoituksen sotilaskotipäällikkönä eli hoidin omavalvonnan, autotilaukset sekä kahvitukset niin leirisotilaskodin kabinetissa kuin muuallakin.

Marjukka, minä sekä osa omista sisarista emme malttaneet olla pois sotilaskodista samanlaisia lepoaikoja, joita oli "työvuorolistan" mukaan määrätty muille sisarille, ja kun siihen lisättiin vielä neljän, viiden tunnin mittaiset yöunet, tuntui kahden viikon jälkeen siltä, kuin pää olisi ollut muurahaispesässä.

Sotilaskotipäällikkönä

Olin sotilaskotipäällikkönä varautunut autojen tilauksiin, omavalvontaan sekä kahvitusten hoitamiseen. Sitä en kuitenkaan arvannut, että jouduin myös bodamaan. Vaihtopäivänä painiskielin isojen kahvitankkien ja limpparikorien kanssa niin, että seuraavana päivänä tiesi, missä käsien lihashasten olisi pitänyt olla. Toinen asia, mitä sotilaskotipäälliköiden olisi syytä harjoitella, on auton peruuttaminen käsimerkkien mukaan. Minä en sitä osannut ja aiheutti suurta hilpeyttä niissä, jotka joutuivat jännittämään takana seisovan, merkkejä antaneen sotilaspoliisin puolesta, että ajanko päälle vai en.

Vapaa-aika

Viimeisellä viikolla, vielä, kun olimme kaikki koolla, järjesti sotilaspastori Juhana Saari meille sisarille iltahartauden ja ehtoollisen Heinujärven rannalla. Hän toi mukanaan kenttäalttarin, oli syyttänyt sille ulkotulia ja jakoi ehtoollista yhdessä varusmiesdiakonin kanssa sääskiparvien inistessä ympärillämme. Tilaisuuden jälkeen juotiin kirkkokahvit sotilaskodissa ja jaettiin pienet muistamiset poislähteville sisarille. Ilta ei suikaan päätynyt siihen, vaan tämän jälkeen nostettiin penkit pöydille ja jatkettiin normaaleilla iltatöillä, sotilaskodin, keittiön ja vessojen siivoamisilla ja tiskauksella.

Vaikka vapaa-aika jäi melko vähien, ehti muutama sisar käydä ui-

massa Heinujärven melko kylmissä vesissä. Pikainen kastautuminenkin riitti saamaan meidät muut kaiteellisiksi. Kaikki halukkaat pääsivät käymään myös Sarriojärven sotilaskodissa, jota Oulun Sotilaskotiyhdistys piti avoimena koko harjoituksen ajan.

Maastokeikat

Oulun sotilaskotiautolla hoidettiin osa maastokeikoista. Heillä oli lainassa yhden päivän myös Rovaniemen yhdistyksen auto, joten myymäläautoja meillä oli parhaimmillaan käytössä viisi.

Myös Helsinki-Santahaminan Sotilaskotiyhdistys lainasi meille uutta autoaan. Autossa oli kuljettajana Lisa Ylisalo, joka asuu Canberrassa Australiassa, mutta oli Suomessa suorittamassa varusmiespalvelusta. Lisa ja nuoremmat etelän sisaret kävisivät yhdellä Rovaniemen pikatukku-reissulla Napapiirillä Joulupukkia tapauksessa, Lapissa kun oltiin. Sotilaskotipäällikön mielestä oli jo seuraava päivä ja niinpä peltipoliisi sai mukavan kuvan tästä tavarasta suhaavasta sisaresta. Asiaan palattaneen vielä.

Yhteistyötä

Teimme työtä kaksitoista pitkää päivää myöhään yöhön ja aloitimme aamulla jo aikaisin seuraavan päivän valmisteluilla. Etelän sisaret yllättivät sinnikkyydellään meidät, Lapin naiset. "Voi, kuka on laikaissut jo terassin, kun se oli minun homma!", kuului yhtenä iltana. "Miksi minä en voisi olla täällä perjantaihin niin kuin kaikki muutkin?". Samalla sinnikkyydellä hoidettiin sotilaskodin kaikki muutkin työt niitä mitenkään valikoimatta. Koko sisarjoukko oli loistava esimerkki yhteistyöstä, yhteen hitsautumisesta ja siitä, että yhdessä saamme tosiaankin aikaan melkein mitä vain.

Kuvat: Leena Klemi-Lohiniva

Kyllikki Tolonen (vas.), Irja Lausto ja Elina Ollila hyvin ansaitulla kahvitauolla.

Eeva-Maria oli Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen kuopuksella Hennalle hyvä ja kärsivällinen opettaja.

Toimikauteni Jääkäritoimikunnassa

Kun peruskoulutuskauden puolella välissä luin Lyhyin Syöksyin- viikkolehdestä Työ-, opinto- ja sosiaaliamiehestä (TOS-asiamies) ja hänen tehtävistään, kiinnostuin saman tien. Itse asiassa, tupatoverini suosittelivat tehtävää minulle, koska luonteeni ja tulevaisuudenkuvani oli yhtä tämän tehtävän kanssa. Päätin ottaa haasteen vastaan, tehdä hakemuksen ja kiikuttaa sen seuraavalla vapaa-ajalla Jääkäritoimikunnan toimistoon tulevalle "kollegalleni", Jääkäritoimikunnan puheenjohtajalle.

Aikaisemmin TOS-asiamiehellä on ollut puolen vuoden palvelus, mutta 1/12 saapumiserän TOS-asiamiehelle suunniteltiin yhdeksän kuukauden palvelusta, jotta tulevien Jääkäritoimikunnan toi-

mihenkilöiden tehtäviin astuminen ei olisi minkäänlainen pakko-lasku tuntemattomaan, vaan olisi antamassa heille hyvän pohjan ja perehdyttämisen, eli toisinsanoen auttaisin heitä pääsemään tehtävissään Jääkäritoimikunnassa hyvään alkuun. Näin ollen minut koulutettiin myös lääkintämieheksi ja tulen toimimaan TOS-asiamiehenä vielä seuraavalle saapumiserälle!

Tärkeimmät tehtävät koostuvat työ- ja opintoasioista, joita pidän ajan tasalla sosiaalikirjasto-avustuksella, ihan varusmiehien varten. Opintoasiat asettuivat erittäin tärkeään asemaan, koska juuri nyt ennen kesän aikaa, varusmiesten täytyy päästä pääsykokeisiin ja näistä tiedottaminen on ollut erittäin tärkeä tehtävä toimikaudella-

ni. Lyhyin Syöksyin- viikkolehti on varusmiesten viihdyttämisen ja luokilon lisäksi ollut opintoaisoista tiedottamiseen oiva viestiyväline.

Tähän asti töitä on riittänyt tehtävästä toiseen ja hyvällä positiivisella mielellä tulen jatkamaan toimikauttani tulevien toimihenkilöiden kanssa. Tavoitteet ja mielenkiinto pysyvät korkealla, kun Jääkäritoimikunnan vastuu- ja tehtäväalue pyörii varusmiesten hyvinvoinnin ympärillä sillä tavalla, että itse pystyy niihin erittäin hyvin vaikuttamaan aina parhaansa mukaan. Työnsarkaa tuleekin olemaan, kun 2/12 saapumiserä astuu kehiin ja sitä hetkeähän minä odotan!

Oppilas Hattukangas

Olen tuleva Jääkäritoimikunnan puheenjohtaja. Olen kotoisin Tolosesta, joka on pienen pieni kylä Rovaniemen alueella. Ylioppilaaksi valmistuin syksyllä 2011 ja suunnitelmassa on opiskella RAMK:ssa liikunnan ja vapaa-ajan koulutusohjelmassa. Kuvailisin itseäni positiiviseksi sekä keskimääräistä sosiaalisemmaksi kaveriksi. Kuten opiskeluhaaveista voi päätellä, on urheilu ja etenkin palloilulajit lähellä sydäntäni. Lajeista lentopallo ja jääkiekko ovat niitä, jotka herättävät vahvoja tunteita, niin televisiosta seurattuna kuin itse kentällä pelatessa. Jääkäritoimikunnasta en ennen AUK:n alkua paljoa tiennyt. Mielenkiinto heräsi kun kuulin että voisin oikeasti vaikuttaa varusmiesten asioihin täällä Sodankylässä. Toiseksi toimihenkilönä oppii näkemään esim. varusmiesten asiat eri silmin ja pystyy kehittymään ihmisenä. Edellä mainittujen asioiden tiimoilta tulen varmasti saamaan valmiuksia siviilielämään. Tuleviini toimiini Jääkäritoimikunnassa olen tyytyväinen, mikäli olen kyennyt vaikuttamaan varusmiesten elämään täällä JPR:ssä ja että heillä olisi aina vähän parempi palvelu.

Oppilas Leppälä

Olen tuleva Jääkäritoimikunnan sihteeri. Olen kotoisin Pohjois-Pohjanmaalta, Ylivieskasta. Harrastuksiini kuuluu salibandy ja salilla käynti. Totta kai, armeijasta on tullut minulle nykyään ykkösjuuttu. Olin kuullut palvelukseni alussa Jääkäritoimikunnasta ja sen tehtävistä JPR:ssä, toimihenkilöksi haikautuminen ei tullut yllätyksenä.

Jääkäritoimikuntaan hain sen takia, että pääsisin vaikuttamaan varusmiesten hyvinvointiin, erityisesti vapaa-aikaan täällä Jääkäririkaatissa. Tulen olemaan varmasti tuttu teille kaikille 2/12 palvelukseen astuneille!

Jääkäriprikaatin Kilta ry

Jääkäriprikaatin Kilta – 50 vuotta jääkäriperinteidemme vaalimista muuttuvassa maailmassa.

© Jorma Pöllänen

Jääkäriprikaatin Kilta perustettiin Vaasassa puoli vuosisataa sitten JP1:n perinteiden pohjalta ja puolustusvoimien järjestelyiden myötä kotiutui jo muutaman vuoden kuluttua Sodankylään. Erinäisten vaiheiden jälkeen kilta sai nykyiset sääntönsä ja nimensä. Jääkäriprikaatin Kilta huolehtii niistä perinteistä, jotka oli perustamisessa killalle määritelty sekä myös niistä uusista, joita tämän laajentuneen killan toimintaan vähitellen muodostuu. Yli puolet killan historiasta on jo toimittu Jääkäriprikaatin Killan nimen alla. Killan toiminta-alue kattaa koko maan. Jääkäriprikaatin Killan lippu on liehunut jo parin vuosikymmenen ajan lukuisissa tilaisuuksissa eri puolilla maata ja näyttänyt että tässä marssii joukko joka omalta osaltaan vaalii jääkärien perinteitä. Tästä ovat pitäneet huolen kiltamme jäsenet, joita on tällä hetkellä noin 800.

Kiltamme jäsenistöön kuuluu vielä myös niitä, jotka ase kädessä ottivat osaa niihin taisteluihin, joiden ansiosta itsenäinen Suomi sai mahdollisuuden säilyä. Sotiemme veteraanien arvostus ja kunnioittaminen on killan toiminnan arvokkainta sisältöä. Suomalaisen yhteiskunnan selkärangan kestäminen antoi näille taisteluille perustan. Yhteiskuntamme päätöksistä vastaavat tahot sekä kotirintaman miehet ja naiset yhdessä Suomen puolustusvoimien kanssa tämän tekivät. Suomi säilyi itsenäisenä valtiona.

Kun kilta helmikuussa 1962 perustettiin, oli kulunut jo lähes 17 vuotta viimeisistäkin Suomeen maaperällä tapahtuneista sotaan liittyvistä operaatioista. Rauhansopimuksessa määrätty nykyrahassa noin 4 miljardin euron sotakorvaukset olivat tulleet maksetuiksi kokonaisuudessaan jo noin yhdeksän ja puoli vuotta aikaisemmin. Sotien jälkeiset suuret ikäluokat olivat koulunsa jälkeen siirtymässä työelämään tai aloittelivat jatko-opintojaan. Suomi oli aloittanut kehittämisensä maailman pohjoisimmasta maatalousmaasta kohti nykyistä tyyppillistä länsieurooppalaista teollisuusvaltiota. Suomen

suhteet muihin maailman valtioihin olivat kunnossa. Suomen puolustus perustui yleiseen asevelvollisuuteen ja puolustusvoimat jatkoi sodan jälkeistä kehittymistään, joka jatkuu tietysti edelleenkin.

Maassa elettiin killan perustamisen aikoihin rauhan aikaa, jonka on suotu jatkuvan. Mutta elimmekö silloin kuitenkin täysin rauhallista ja huoletona aikaa.

Maailma, ja sen mukana myös oma maamme, oli kiltamme syntyä aikoina hyvin jännitteisessä tilassa. Ns. "kylmä sota" oli tuolloin kuumimmillaan.

Kiltamme perustava kokous pidettiin 13.02.1962. Samassa kuussa pidettiin ylimääräiset eduskuntavaalit, sillä eduskunta oli hajotettu marraskuussa 1961. Tämä taas oli seurausta ns. "noottikriisistä", joka alkoi Neuvostoliiton jätettyä nootin Suomelle 30. lokakuuta 1961. Siinä esitettiin sotilaallisiin asioihin liittyviä "konsultaatioita" YYA sopimuksen kehityksessä. Samana päivänä, sattumalta ja siten ei, Neuvostoliitto suoritti Novaja Zemljan yllä ydinasekokeen, jossa testattiin suurin maapallolla koskaan räjäytetty atomipommi. Noottikriisin varjossa pidetyissä vaaleissa Suomen eduskunta uusiutui ja monet sen ajan perinteiset tunnetut parlamentaaritkoit poistuivat kuvioista. Myös lähestyviin presidentinvaaleihin liittyvät poliittiset pelikuvit saivat "noottikriisiin" liittyen täysin uuden luonteen.

Saman vuoden 1962 syyskuussa kylmä sota kärjistyi ns. "Kuuban ohjus-kriisiin", jolloin maailma oli pelottavan lähellä ydinsotaa. Suurvaltojen neuvottelukokous kuitenkin onnistui ja Neuvostoliitto käänsi Kuuban vesinä lähestyneen ohjuksia kuljettaneen saattueensa takaisin. Kokemus kypsytti suurvallat perustamaan "kuumana linjana" tunnetun yhteyskanavan Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton johtajien välille, ettei peruuttamattomia vahinkoja pääsisi tapahtumaan. Kylmän sodan monimutkaiseen propagandapeliin kuului ydinasekokeisiin perustunut sapelinkalistelukin vaimeni vähitellen sopimusteitse.

Toisen maailmansodan loputtua alkanut "kylmä sota" on nyt historiaa, ja riippuen siitä kuka arvioi esittää, päättymisvuosi vaihtelee 70-luvun alkuvuosista aina 90-luvun alkuvuosiin, jolloin Saksat olivat jo yhdistyneet, Neuvostoliitto hajonnut ja uusia itsenäisiä valtioita syntynyt osoituksena uuden maailmanjärjestyksen syntymisestä. Ennen vuosituhatvuotisen vaihtumista oli myös Suomen kansainvälinen asema muuttunut sellaiseksi kuin mitä se nykyisin Euroopan unionin jäsenenä on.

Puoli vuosisataa täyttäneen kiltamme ensimmäisen 25 vuoden aikana elimme maailmassa, jossa ydinasevarastot koko ajan kasvoivat. Jälkimmäisen 25 vuoden aikana varastot ovat koko ajan pienentyneet, vaikka uusiakin ydinasevaltioita on tullut tai pyrkii tulemaan. Jännitteitä on edelleen olemassa.

Maailmamme on 50 vuodessa muuttunut käsittämättömän paljon. Maailman kriisipesäkkeitä pyritään nyt rauhoittamaan ja rauhaan johtavia olosuhteita järjestelemään kansainvälisillä operaatioilla nykyisen maailmanjärjestyksen luomissa käytännöissä. Näissä operaatioissa on erilaisissa tehtävissä mukana tietysti myös kiltamme jäsenistöä.

Kilta on olemassaolonsa aikana luonut perinnehuoneensa, osallistunut perinteitä taltioivaan dokumenttituotantoon, osoittanut eri tavoin arvostusta sotiemme veteraaneille sekä järjestänyt jäsenistöilleen erilaisia tilaisuuksia. Kilta on luonut omat palkitsemisiinsa ja huomionosoituksiinsa liittyvät käytäntönsä. Kilta on tukenut joukko-osastonsa tilaisuuksia ja saanut erinomaista tukea joukko-osastoltaan.

Killassa tehdyssä työssä me hiljaisesti tunnustamme ja tuomme julkisesti esiin vaalimamme maanpuolustukselliset perinteet ja näytämme niitä kohtaan tuntemamme arvostuksen. Tämä muodostaa kiltamme aatteellisen pohjan. Myös rauhan ajan vuosien saatossa työmme pitää yllä arvomaailmaa, jota uskomme jäsenistömme pitävän kunniaa myös tulevien vuosikymmenien kiltatyössä itsenäisessä isänmaassamme.

◀ Eversti Petteri Koskinen, killan puheenjohtaja Tauno Turunen ja prikaatikenraali Esa Pulkkinen kättelevät killan 50v polkupyörämarssille osallistuneet pyöräilijät, kättelyvuorossa Teuvo Kangas, Kalle Qvanberg, Ahti Kangas ja Petri Erholtz.

Konkarit pyörämarssilla

Edellisen kerran, kun olimme Jääkäriprikaatin Killan yhdessä Jääkäriprikaatin kanssa järjestämällä perinnepyörämarssilla Vaasasta Sodankylään vuonna 2004, olimme ensikertalaisia. Kuultuamme, että sama marssi järjestettäisiin nyt kahdeksan vuotta myöhemmin uudestaan, tällä kertaa Sodankylästä Vaasaan, olimme heti valmiina lähtemään mukaan.

Saavuimme Sodankylään maanantai-iltana ja rankan juna- ja bussimatkan jälkeen meidät haettiin suoraan rentouttavaan saunailtaan Jääkäriprikaatin rantasaunaan. Innokkaiden kanssapolki- joiden lisäksi meitä tervehti infernaalinen määrä hyttysiä – kuulemma huippumäärä myös pohjoisen mittareilla arvioiden. Huomasimme heti, että marssin huollosta ja muonituksesta vastaisivat samat henkilöt kuin edelliselläkin kerralla, joten nämä asiat ainakin sujusivat reissun aikana.

Saunalla meidät nähtyään Jääkäriprikaatin Killan sihteeri Pekka Heikkilä nakitti meidät taas kirjoittamaan jutun marssista Etupyörään – ja tällä kertaa emme edes ehtineet jäädä ensin kiinni luvattomasta iltavapaasta. Koska jääkärit eivät juuri aikaille, aikaa jutun toimittamiseen annettiin ruhtinaalliset kaksi päivää marssin päättymisen jälkeen.

Ennen ensimmäisen marssi-aamun marssikäskyä vietimme yön viihtyisässä kertausharjoitus-hotellissa, jossa oli tilavat ja pehmeät punkat. Matkaan tarvittavat varusteet aina pitkiä kalsareita myöten odottivat hyvässä järjestyksessä varustepussissa.

Aamu alkoi varuskunnan maittavalla aamiaisella, jonka jälkeen lähdimme valitsemaan tulevien päivien tärkeimmän työvälineen eli polkupyörän. Saavuimme paikalle viimeisten joukossa, eikä siten ollut suuri yllätys, että meille ei ollut enää tarjolla uudempia pehmeämpiä satuloita – takamus saattaisi siis olla hieman hellä alkupäivinä. Huolto oli tehnyt jälleen

hyvää työtä: pyörien kumit olivat kivikovat ja ketjut rasvattu. Oli selvää, että varusteisiin tämä reissu ei tulisi kaatumaan.

Kaikki oli valmista ja siirryimme malttamattomina odottamaan majuri Jari Haaviston marssikäskyä Joutselän perinneaukiolle. Jääkäri-

prikaatin komentaja eversti Petteri Koskinen lähti myös saattamaan joukkoa ensimmäiselle etapille virtaviivaisine pyöräilykypäreineen. Sadekin malttoi odottaa alkamistaan marssikäskyyn ja näin siis myös Esteri lähti saatille. Lämpötilan ollessa +13 astetta ja marssivauhdin vähän päälle saman lukeman tajusimme, että olimme läheneet matkaan hieman liian kevyellä varustuksella edellisen reissun helteet mielessämme. Pitkien kal-

sareiden pakkaaminen mukaan ei välttämättä ollut liioittelua. Rovaniemeä lähestyttäessä keli ja miehet lämpenivät ja matkanteke alkoi maistua vanhaan malliin. Sodankylän hyttysetkin alkoivat vauhdissa hyytyä ja luovuttivat viestikapulan innokkaille etelän virkaveljilleen mäkäräisille.

Vuoden 2004 perinnemarssilla ryhmiä oli enemmän, joten nyt poljettavat osuudet olivat hieman pidempiä. Jo ensimmäisinä päivinä kävi kuitenkin ilmi, että polkijat olivat kovassa kunnossa ja suorastaan ahmivat itselleen lisäkilometrejä. Edellisestä kerrasta kertyneet lisä-

vuodet iässä näkyivät ainoastaan lisäkilometreinä mittarissa. Etappien jälkeisissä saunakeskusteluissa esille nousivat poljetut kilometrit, keskisykkeet ja keskituntinopeus. Uusi jääkärien sanonta kuuluikin: kaverille ei jäädä poljetuissa kilometreissä.

Matkan edetessä kasarmimajoitukseen alkoi jo tottua ja kuorsaus alkoi kuulostaa rentouttavalta meren kohinalta. Toiselle osuudelle kohti Oulua lähdimme auringon paistaessa pilvettömältä taivaalta. Tiet kävivät tasaisemmiksi ja suorat pitkiksi, jolloin peesaamisen jalo taito korostui entisestään. Matkavauhti piti pitää nopeampana kuin paarmojen lentonopeus, mutta irtiottoja näissä maastoissa oli vaikea tehdä.

Seuraavana aamuna pyöräilijöiden nenien yhä punottaessa selvisi, ettei se johtunutkaan ran-

vahvistuksia saimme mukaan aina kenraalia myöten.

Viimeisenä marssipäivänä pääsimme nauttimaan silmiä hivelevästä seitsemän sillan tiestä. Keli oli marssipäivien kuumin ja vaikka bitumi sulii allamme, marssijoiden selkäranka ei. Pyöräilijöiden keskuudessa tultiinkin siihen tulokseen, että nestetankkausta oli syytä jatkaa myös illalla. Vaasaan saavuttiin aikataulun mukaisesti ilman suurempia henkilövahinkoja. Viimeinen rypistys alkoi lauantai-aamuna Vaasassa juhlaparaatiin valmistautumisella ja sehän kävi tältä porukalta jo rutiinilla. Parin kilometrin pyöräily Jääkärikivelle ja juhlallisuuDET hoidettiin sotilaallisella täsmällisyydellä.

Pyörämarssi on kotiseutumatkailua parhaimmillaan. Reissun aikana näkee ja kokee läheltä Suomen kauneuden, mutta myös sen

tasaunalla nautituista virvokkeista, vaan edellisen päivän auringonpahteesta. Monille ensimmäinen etappi Lohtajalla olikin rasvakauppa. Emme ehtineet nauttia Kalajoen hiekkasärkistä kuin juomatauon verran, mutta Lohtajan särkät vetivät kyllä vertoja siviilirannoille.

Lohtajalla saimme evästystä viimeiselle etapille kohti Vaasaa munkkikahvien ja henkisen kannustuksen muodossa Killan Keski-Pohjanmaan osastolta, ja lisä-

miten yhteiskunta on muuttunut. Matkan varrelle osui useita toimintansa lopettaneita liikeyrityksiä ja kilometrikaupalla hiljentynyttä maaseutua. Tällä reissulla ei enää jaksanut luvattomille iltalomille lähteä – sen verran matkan raskukset ja ikä vaativat veronsa. Toivottavasti saamme tuleville marseille mukaan nuoria ja vetreitä osallistujia, jotka jaksavat hoitaa senkin puolen paremmin!

**50
V**

**Kiitämme
Jääkäriprikaatin Kiltaa
50-vuotisjuhlan kunniaksi
suoritetusta perinnepyörämarssista
Sodankylästä Vaasaan 03. – 06.07.2012**

**Matti
Nikula**

03.07.2012

Lohtaja 05.07.12

06.07.2012

**Huhun mukaan ikäluokka 70+ tekee
50-vuotispöörämarssin v. 2014**

Vaasasta Sodankylään pyöräillen koko matkan!

Yrjö Q

DocQ Oy

Kuva: Pekka J Heikkilä

**UUDET KUNNIAJÄSENET
PAAVO PALOLA, ERKKI J RUOKOJA JA MARTTI SALKOMAA
JA "VANHAT" OLAVI JA TAUNO TURUNEN 09.03.2012**

50-VUOTISJUHLAVUOSIKOKOUSOSALLISTUJAT

Kuva: Pekka J Heikkilä

Huitsinnevadassa vasemmalta Matti Aho,
Ahti Kangas, Maila Korhonen, Raimo Sevón,
Reino Paldanius ja Niilo Tasala

Kuvassa vasemmalta Pekka Hautala, Ahti Korvanen, Matti Nikula,
Viljo Pesonen, Kari Kangas, Kauko Salmela, Aarre Asiala ja Pasi
Virta.

Kuva: Jorma Pöllänen

Kuvat: Pekka J Heikkilä

Jänkääkäri veteraani Martti Salkomaa valittiin Killan kunniajäseneksi

A lkuvuodesta 50-vuotisen elinkaaren saavuttanut Jääkäriprikaatin Kilta ry valitsi jäsenkunnastaan juhlavuosikoukussa viisi uutta kunniajäsentä, jotka kaikki ovat sotiemme veteraaneja. Heistä jänkääkäri veteraani Martti Salkomaa edustaa sodankyläläisiä jänkääkäreitä toimittuaan yhdistysjäsenyhdistysedustajana Killan hallituksessa yhteensä yli kymmenen vuoden ajan vuosina 1992 – 2003.

Martti Salkomaa syntyi Sodankylässä 12.11.1919 ja on kunniajäseneksi valitun viiden veteraanin joukon iäkkäin sotien veteraani. Sotien jälkeisen ajan työrupeama alkoi hänen osaltaan savotalalla Unarissa vuonna 1945. Tuo työ vaihtui vuoden työskentelyn jälkeen Mannermaan kaupan kirjanpitäjän tehtävään ja toimiston pyörittämiseen aina vuoteen 1969 saakka, jolloin tuli aika kokeilla yksityisrittäjyyttä perustamalla tilitoimisto muutamaksi vuodeksi. Tämän jälkeen Sodankylän seurakunnassa tuli haettavaksi talousvastaavan tehtävä, jota tehtävää hän haki ja tuli valituksi, mutta jatkoi vielä yksityisrittäjyyttä, koska seurakunnan tehtävä oli aluksi

osa-aikainen. Seurakunnan tehtävän muututtua kokopäivätoimiseksi oma yritys sai jäädä ja seurakunnan talouspäällikön tehtävästä hän jäi eläkkeelle vuonna 1983. Tämän jälkeen työllistivät useiden vuosien ajan eri yhdistysten ja yritystenkin tilintarkastajan tehtävät ja puolison tukeminen hänen yritystoiminnassaan.

Erityisen aktiivisesti Martti Salkomaa jatkoi toimintaa Jänkääkäreiden eli Jalkaväkirykmentti 12 perinneyhdistyksen paikallisena edustajana. Hän muun muassa suunnitteli yhdistykselle pöytäviirin ja edusti perinneyhdistystä Jääkäriprikaatin Killan hallituksen yhdistysjäsenyhdistysedustajana osallistuen siinä ohessa useisiin perinneyhdistyksen vuosittaisiin kokoontumisiin eri puolilla Lappia, viimeksi vuonna 2003 Rovaniemellä. Sodankylään suunniteltujen ja tänne sekä varuskuntaan että Sattaseen pystytettyjen muistomerkkien pystytystyö työllisti häntä eläkevuosien aikana. Erityisen iloinen Killan kunniajäsen on tänä vuonna tapahtuvasta Jänkääkäreiden kotiuttamiskiven siirrosta Sattasesa näkyvämmälle paikalle joen pohjoispuolelle. Siirron toteuttavat yh-

teistyönä Sodankylän kunta ja Jääkäriprikaati kesän lopulla.

Martti Salkomaa sai varusmieskoulutuksensa koulutuskeskuksessa Ylivieskassa jatkosodan alussa ja siirrettiin vuoden 1942 alkupuolella Kiestinkiin Jalkaväkirykmentti 12, jonka riveissä asemasodan sotatoimet jatkuivat kesällä Lohilahdessa, sitten reserviin Porokylään, josta talvella 1943 Sungunniemelle ja kesällä Karhumäkeen ja Povenntsaan ja sitten vuoden 1944 koviin torjuntataisteluihin Ihantalaan Karjalan kannakselle. Erityisen koskettavaa hänelle oli jatkosodan aikana oman Olavi-veljen joutuminen sotavankeuteen jo jatkosodan alkuvaiheessa 11.07.1941 Kelsinkäisessä käydyissä kovissa taisteluissa ja tiedon puuttuminen hänen jatkokohtalostaan. Pitkän odottelun jälkeen tuli tieto hänen kuolemastaan sotavankeudessa. Oma sotataival jatkui Ihantalan jälkeen Lapin sodassa aina Sattasesa marraskuun alussa 1944 tapahtuneeseen kotiuttamiseen saakka.

Martti Salkomaa asuu omakotitalossaan Kitisen varressa yhdessä Lilja-puolisonsa kanssa ja osallistuu yhä veteraanityöhön voimiansa mukaisesti.

Kunniajäsen Olavi Turunen in memoriam

Jääkäriprikaatin Killassa enää harvan jäsenen kautta aina Terijoelle saakka ulottuvat henkilökohtaiset siteet kokivat kovan menetyksen, kun saimme Juhannuksen jälkeen kuulla killan perustaja- ja kunniajäsenen, Vaasan osaston puheenjohtajan, sotilasmestari Olavi Turusen kuolinuutisen. Vannoutuneena ja sitoutuneena kiltalaisena hän olisi vakavasta sairastumisestaan huolimatta toivonut saavansa tavalla tai toisella osallistua Killan 50-vuotisjuhlatapahtumiin Vaasassa. Toisin oli kuitenkin päätetty, Terijoella 28.05.1927 syntynyt Olavi Turunen kuoli Vaasassa 26.06.2012.

Juhlatapahtumat, joita hän yli puolen vuoden ajan oli itse ollut valmistelemassa ja johtamassa toteutuivat hänen toivomallaan tavalla – niin uskomme. Koimme voimakkaana itse tapahtumissa hänen läsnäolonsa ja uskomme, että toteutuneet onnistuneet juhlatapahtumat olisivat olleet juuri sellaiset kuin hän itse toivoi. Juhlapäivän sää suosi juhlaa, kiltalaisia tapahtumiin osallistui noin sa-

ta henkilöä, joukossa pitkästä ajasta taas kenraali, vastaanotettiin V juhlaperinnepyörämarssin viesti Sodankylästä uljaan, lähes 30 pyöräilijän hyvähenkisen pyöräosaston, johon kuului nyt ensi kertaa kaksi naista, Vaasaan tuomana, valtuuskunnan kokous ja pääjuhlatilaisuus saatiin pitää alkuperäisellä perustamispaikalla Vaasan Upseerikerholla, lisäksi iltatilaisuus kokosi päätteeksi yli 60 osallistujaa.

Sotilasmestari Olavi Turunen tunnettiin ja häntä arvostettiin kaikissa piireissä herrasmiesmäisestä käytöksestään ja voimakkaasta sitoutumisestaan erityisesti joukko-osastokiltatyöhön koko työuran jälkeisen ajan aina vuodesta 1972 viimeisiin päiviin saakka. Hän ehti täyttää 85 vuotta ja juhlaa sitä pienimuotoisesti kotonaan odottaen innolla samalla lähestyvää Killan 50-vuotisjuhlaa, jossa toivoi voitavansa olla läsnä. Juhlat onnistuivat hyvin ja Olavi Turusen muisto säilyy myös kiltatoiminnan historiasa malliesimerkkinä muille. Teemme kunniaa hänen muistolleen.

Veteraanit

Aatos taas aikaan vie menneisyyteen, veteraanit se mietteisiin saa, unohdittehan itsekkään pyyteen, kun kutsui teitä syntymämaa.

Teiltä monilta nuoruus jäi parhain pelon täyteisiin poteroihin, ihmiselossa mitaten varhain - se tie silloin vei taisteluihin.

Kaikki palanneet kotiin eivät koskaan, monet kaatuivat puolesta maan. Te palata saitte, joskaan moni teistäkään ei enää voimissaan, ja nyt vanhana vaivanne aina noista ajoista muistuttavat - isänmaalle kun annettu laina, milloin takaisin se maksetaan.

Ei liikaa, jos valtiovalta kuntoutuksenne nyt kustantaa, toiveemme kaikuu ain kaikkialta, että ehtoonne ois helpompaa. Silti vaikerrus kaukana tästä, veteraanit käy pystyssä päin, paljon annettu kun elämästä, aikakirjaan kai merkintä jää, valitellet vaivojaan he eivät työstään - nyt vapaa on maa.

Yhteistuumin taas lippumme alla, osaa toivomme parempaa. Olkaamme kiitollisia ja onnellisia, meillä on vapaa ja rakas isänmaamme ja siniristilippumme! Kiitos veteraanit!

Elsa Lehtinen 10.6.2011

Historian havinaa kiltamatkalla Italiassa

Pohjan Prikaatin Killan perinteiset Historia eläväksi sarjan kiltamatkat jatkuivat nyt killan 50-vuotisjuhluvuonna Gardajärven ja Etelä-Tirolin seuduilla Pohjois-Italiassa toukokuun alkupuolella. Suurenmoisten maisemien ja luonnonnähtävyyksien ohessa käyntikohteisiin liittyi paljon eri aikakausien historiaa.

Roomalaiskaudelta ja myöhemmin pitkään jatkuneelta, ensimmäiseen maailmansotaan päättyneeltä Itävaltaan kuuluminen ajalta on vielä runsaasti jälkiä nähtävissä. Perehdyttiin myös Italian valtion syntymiseen ja sen nykyisiin rajoihin johtaneeseen monivaiheisiin taisteluihin sekä tietysti myös fasismihallinnon valtakautteen ja toisen maailmansodan tapahtumiin.

Viikon pituisen matkansa pääosan matkalaiset yöpyivät Riva del Gardan kaupungissa, josta päivittäin lähdettiin bussilla retkille ympäristöön. Seurueella oli onni yöpyä aivan vanhankaupungin rannassa sijaitsevassa mainiossa Bellavista-hotellissa. Retkikohteisiin kuuluivat usean Gardajärven rannikkokaupungin lisäksi Verona ja etäisimpinä etappeina Venetsian ja Bolzanon kaupungit. Perusteellisesti asioita hallitsevana

sotahistorioitsija-eversti ja kiltaveli Sampo Ahto. Hänen mainiona työparinaan 38 kiltamatkalaisen seuruetta palveli Italian nykypäivää hyvin tunteva ja kolmatta vuosikymmentä siellä asuva paikallisopas Piia Suominen.

Molemmat jakoivat bussimatkoilla ja tutustumiskohteissa suuren määrän historiaan ja nykypäiväänkin liittyvää tietoa mukansatempaavasti ja eloisasti kertoen. Matkan päätteeksi kumpikin matkaopas sai erittäin lämpimät kiitokset retkeläisiltä. Prikaatikerääli Asko Kilpinen jakoi sotilas-arvoltaan vanhimpana päätösa-noissaan tunnustusta myös killan puheenjohtajalle, everstiluutnantti Jouko Lahdenperälle ja killan hallitukselle jälleen erinomaisesta hoidetuista valmisteluista ja matkajärjestelystä. Niihin yhtyi myös ikänestori, 90-vuotias Rukajärven suunnan sotaveteraani, kiltaveli Hemmi Jaara.

Solferinon veriset muistot

Eräänä kiintoisimmista tutustumiskohteista oli Solferino Gardan eteläisellä rannikkoseudulla Siellä käytiin vuonna 1859 Italian itsenäistymisotiin liittyvä verinen

suurtaistelu, johon osallistui yli 200 000 sotilasta. Keisari Napoleon III:n (1808-1873) ja kuningas Viktor Emmanuel II:n (1820-1878) johtamina taistelleet ranskalais-sardinialaisen liittoutuman joukot ja vastapuolenaan keisari Frans Josef (1830-1916) johtamat Itävaltan sotavoimat olivat likimain tasavahvuiset. Kumpikin osapuoli kärsi valtavat tappiot. Lopputulosta on katsottu eniten tappiolliseksi Itävalle. Voittoisan Emmanuel kuninkaan muhkeita ratsastajapatsaita on pystytetty moniin Italian kaupunkeihin. Hänestä tuli vuonna 1861 yhdistyneen Italian ensimmäinen kuningas.

Solferinossa kaatui lähes 5 000 ja haavoittui yli 20 000 sotilasta. Ilman hoitoa laajalle taistelulentäille jääneiden haavoittuneiden auttamiseksi sveitsiläinen liikemies ja humanisti Henry Dunant (1828-1910) oli yhdessä lähiseudun asukkaiden kanssa järjestämässä ensiapua ja hoitoa. Kokemuksistaan Dunant julkaisi 1862 kirjan Solferinon muisto, jossa hän ehdotti vapaaehtoisjärjestön perustamista auttamaan kaikkia sotien uhreja sekä myös kansainvälisiä sopimuksia haavoittuneiden hoidon turvaamiseksi. Jo vuonna 1863 Dunant olikin itse perustamassa Genevessä toimikuntaa, josta kehittyi Punaisen Ristin kansainvälinen komitea. Pian alkoi eri maihin syntyä omia Punaisen Ristin järjestöjä ja saatiin aikaan myös ensimmäiset kansainväliset sopimukset.

San Martino delle Battaglian museo muistomerkkeineen ja Solferinon taistelumaastoineen on suosittelava vierailukohte Gardajärven seudulla matkailuille. Masaturismin valtavirta menee yleensä ohitse ja harva osaa omatoimisesti sinne suunnistautua, vaikka Solferinon muistomerkkinä toimiva suurikokoinen torni erottuu selvästi rannikolla Sirmionen lähistöllä. Museotornin seinäpinnoilla on suurin freskomaalauksin kuvattu Solferinon ja muiden Italian yhdistymisotiin liittyneitä taisteluita. Viereisessä museorakennuksessa on esillä runsaasti kuvia, varuseineistöä sekä aikakauden aseistusta. Lähistön vanha kirkkoraken-

Pohjan Prikaatin Killan kevään 2012 kiltamatkajoukko Milanon historiallisella torilla.

nus toimii luuhuoneena, jossa on nähtävillä tuhansia pääkalloja vierekkäin asetettuina. Tekstitalouksessa todetaan heidän olleen taistelussa vihollisia mutta lepävään haudan rauhassa veljinä.

Diktaattori Benito Mussolinin (1883-1945) lisäksi retkeläiset perehtyivät useiden muiden omalaatuisten hahmojen henkilöhistoriaan. Eräs heistä oli runoilijana, näytelmäkirjailijana ja sotasankarina tunnettu Gabriele D'Annunzio (1863-1938). Hänen itselleen valtavaksi muistomerkiksi rakennuttama Villa Garnacco, Il Vittoriale jää jokaisen siellä käyneen mieleen Gardone Rivieran kaupungin lähistöllä. Matkatalon sieltä Gardajärven pohjoisrannikolle kannattaa suunnata maisemallisesti suuremista vuoristotietä Idro- ja Ledrojärvien kautta.

Viimeinen yöpyminen tapahtui Bolzanossa retkikunnan tehtyä sitä ennen kierroksen itävaltalaishallinnon jäljiltä yhä paljolti saksankielisessä Etelä-Tirolissa Dolomiittien Alpeilla, Euroopan komeimpiin kuuluvassa vuoristossa. Korkeimpana käyntikohteena oli 2 239 metrin korkeudessa oleva Passo Pordoi, jonne nousee mutkikasta serpentiinitietä pitkin. Siellä nähtiin, tosin vain etäältä katsoen suuri hautamuistomerkki, jonka kryptaan on haudattuna 8 582 ensimmäisen maailmansodan ankarissa vuoristotaisteluissa sekä 847 toisen maailmansodan loppuvaiheissa kaatunutta itävaltalaisia ja saksalaisia sotilasta.

Alempien korkeuksien appiniityillä näkyi jo kesäistä kukkaloisuutta, ylempänä lehtikuusetkin olivat vielä paljaat ja vasta osittain lumesta vapautuneet nurmikentät eivät vielä viheriöineet lainkaan. Ympäriöivät vuorten huiput ovat aina ikuisen lumen vallassa.

Alppijääkärien valtava kansanjuhla

Maanpuolustusväkeen kuuluvan kiltalaisten kiinnostusta herätti viimeisessä yöpymispaikassa Bolzanossa juuri alkamassa oleva italialaisten alppijääkärien alpien asevelijuhlatapahtuma. Sen valmisteluja oli kaikkialla nähtävissä kaupungissa. Aikanaan asevelivollisina tai ammattisotilaina Ita-

lian vuoristojoukoissa palvelleita alppijääkäreitä oli kokoontumassa viikonlopun ajaksi jopa 400 000 miehen joukkona Bolzanon tunnuksenaan Monta sydäntä, yksi tunne.

Alppijääkäreitä kuljettamaan oli varattu tuhatlukuinen määrä busseja. Kaikki seudun ja lähimaakunnan majoitusliikkeet oli varattu alpineille ja muu liikenne kaupunkiin oli määrätty suljettavaksi.

Kiltaretkeläisemme poistussa Bolzanosta oli alppijääkärijuhlan alkamiseen aikaa vielä pari päivää, mutta etujoukoiksi ja valmistelijoiksi oli sinne ehtinyt jo runsaasti entisiä alppijääkäreitä alppimaisissa tyyppillisine huopahattuineen. Alppijääkärien tunnuksena hattuun kuuluu pitkä sulka ja sotilaspuvun liittyviä merkkejä. Bolzanon puistoihin varusteltiin suuria tarjoilupöytiä ja katoksia. Italian armeijan moninaista kalustoa oli jo esillä näyttelyalueella. Nykyisin Italiassa ei ole yleistä asevelivollisuutta vaan koko armeija koostuu ammattisotilasta.

Suomalaisittain hämmästyttävää oli todeta tämän asevelitapaamisen valtava suosio, johon osaseilyksenä on jo erittäin pitkä perinne. Adunata nazionale alpini -tapahtumaa järjestettiin nyt 85:tä kertaa. Mukana on enää aniharvoja oikeita sotaveteraaneja valtaosan ollessa vain rauhanaikaisessa palveluksessa olleita entisiä sotilaita.

Ennen paluulentonsa lähtöä Malpesan kentältä, josta Italian matka oli viikkoa aiemmin alkanutkin, kiltaretkeläiset tutustui-

vat vielä muutaman helteisen tunnin ajan Milanon keskustan nähtävyyksiin. Keskusteltiin myös jo seuraavan kevään kiltamatkasta, jonka kohteeksi on suunniteltu Krimiä.

Kiltamatkalaiset tarkastelemassa taistelukuuvia seinämaalauksia Solferinon suuren museotornissa

Nämäkin luonnonkauniit vuoristoseudut Dolomiiteilla olivat sotatoimialueina molemmissa maailmansodissa kuten lukuisat kerrat aikaisemminkin vuosisatojen kuluessa. Alppijärvi Karersee eli Lago di Carezza.

Alppien rinteille Passo Pordoiassa 2 239 metrin korkeudessa olevan hautamonumentin kryptassa on saanut viimeisen leposijansa kaikkiaan 9 429 itävaltalaisia ja saksalaisia sotilasta jotka kaatuivat ensimmäisessä ja toisessa maailmansodassa.

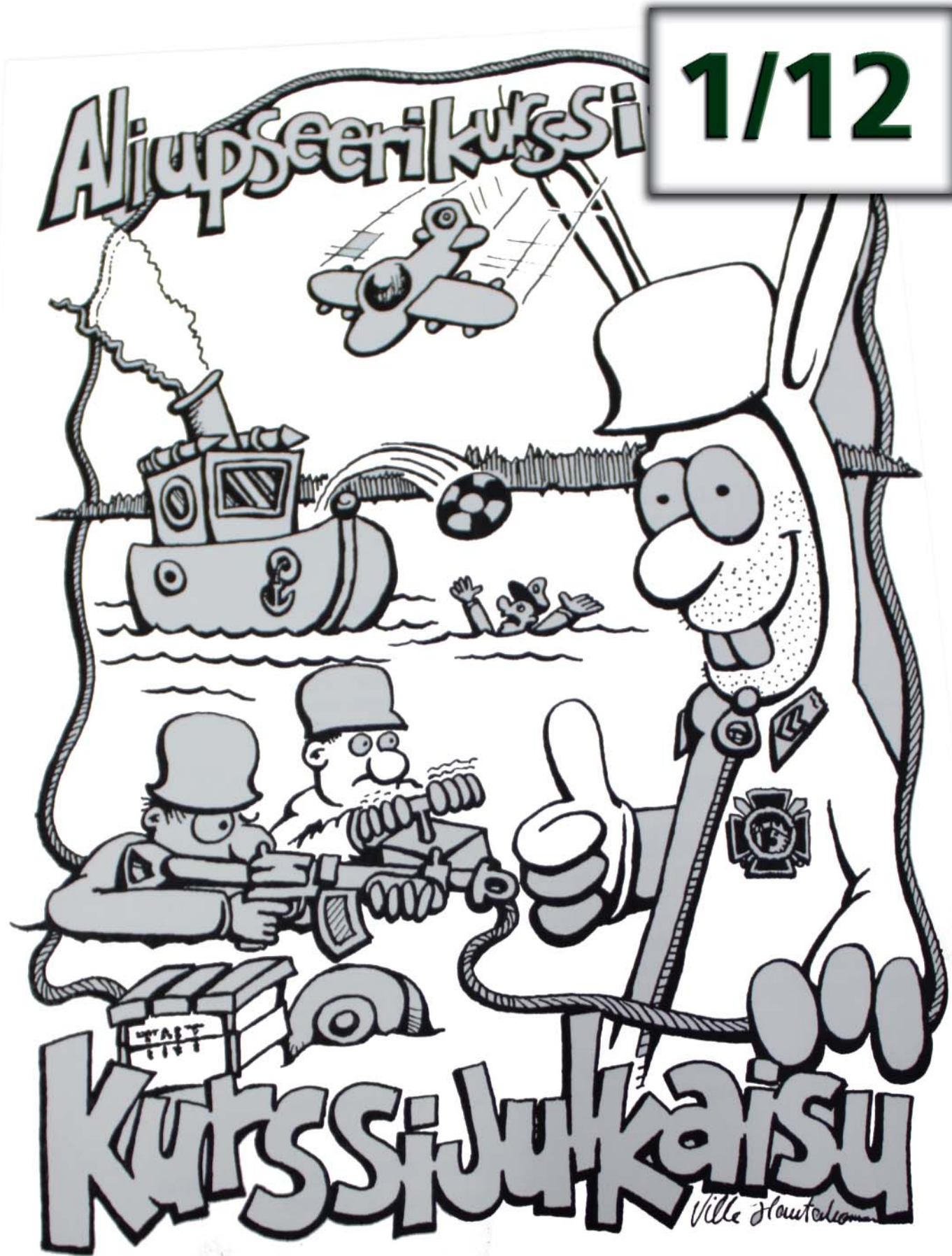
Jalkaväen aliupseerikurssi

Jalkaväen aliupseerikurssilla koulutetaan johtajia kivääri-, tulenjohto-, kranaatinheitin-, sissi- ja panssarintorjuntakoulutushaaran ryhmänjohtajan tehtäviin, sekä moottorialupseereiksi. Kurssin ensimmäisellä jaksolla annettiin lisäksi huollon ryhmänjohtajille perustiedot ja -taidot ryhmän johtamisesta ja taistelusta.

Ensimmäinen jakso muistuttaa sisällöltään erikoiskoulutuskauden koulutusta joukkotuotantoyksikössä, sillä tulevien ryhmänjohtajien on ensin itse opittava käyttämään ryhmänsä taisteluvälineitä. Aliupseerikurssin toisella jaksolla opetellaankin sitten opettamaan samat asiat tuleville alaisille.

Fyysisesti kurssin ensimmäinen jakso oli sopivasti nousujohteinen peruskoulutuskauten verrattuna. Kunnon onkin syytä olla kohdallaan aliupseerikurssin toisella jaksolla.

Aliupseerikurssi 1:n aikana linjoittain toteutetussa taisteluharjoituksessa keskityttiin oppilaiden

Kurssin 1/12 priimus, alikersantti Esko Antero Tarujärvi
Kiväärilinjan priimus, alikersantti Esko Antero Tarujärvi
Tiedustelulinjan priimus, alikersantti Jarkko Tapani Mankinen
Kranaatinheitinlinjan priimus, alikersantti Samuli Jaakko Jonannes Riipi
Panssarintorjuntalinjan priimus, alikersantti Joni Anti Sakari Ek
Moottorilinjan priimus, alikersantti Olli Santeri Haavisto

osalta partion ja ryhmän johtamisen perusteiden opetteluun ja taito taso mitattiin AUK I ensimmäisellä viikolla kovapanosammunnoin Kyljärvellä. Yhdeksän viikoisella kakkosjaksolla sotaharjoituksia on kolme, joista yksi on ampumarjoitus. AUK II:lla harjoiteltiin jo tiiviisti ryhmänjohtajan toimenpiteitä taisteltaessa joukkueen ja komppanian osana.

112 kurssin korkealaatuisten koulutustulosten osalta kiitokset suunnattakoon erittäin ammattitaitoiselle ja motivoituneelle 3. Jääkärikomppanian henkilökunnalle.

Kiväärilinja

Huudaus ”Sissi, KRH, PST. Eihän niillä vässykoilla mitään tee!” alkoi saada merkitystä, kun saimme tietää, että kiväärilinjan taistelijat tulisivat oppimaan sissitekniikoita, tulenjohtueen varusteiden käyttöä, sinkopartiona toimimista ja asutuskeskustaistelua. Linja, joka aluksi vaikutti vain peruskoulutuskauden toistolta, osoittautuikin todella kattavaksi jokapaikanhöylän koulutukseksi.

Aliupseerikurssi (AUK) 1 alkoi linjan kuvauksilla ja linjakoh- taisten varusteiden kuittauksella. Heti seuraavana päivänä aloitimme rääkin yön yli taisteluharjoituk- sella -25 asteessa, joka otti luulot pois niin Rovaniemeltä saapuneil-

ta mustikkabareteilta kuin Jääkäri- prikaatin omilta nurmihatuilta.

Viikot kuluivat kalustokoulu- tuksessa, oppitunneilla sekä jää- käriryhmän hyökkäystä harjoitel- lessa. Jokainen kiväärilinjan tais- telija alkoi pian ymmärtää, miksi Suomen Puolustusvoimat on ni- metty nimenomaan puolustusvoi- miksi. Polveen asti lunta, 500 met- riä matkaa ja lyhyin syöksyin, eivät ole edullinen yhdistelmä hyökkää- jälle. AUK 1 kulminoitui kahden viikon leiriputkeen, alkaen viiden päivän ampumaleirillä, jonka jäl- keen saimme huilata viikonlopun ja kerätä rahaa veteraanikeräyk- sellä. Heti seuraavalla viikolla huo- masimme olevamme taisteluleirillä tärisemässä. Taisteluleiri eteni va- jaalla miehityksellä, sillä taudit ve- rottivat osallistujamäärää huomati- vasti.

AUK 2:n alkaessa kiväärilinja oli pienentynyt puoleen porukan läh- tiessä Reserviupseerikouluun ja erikoisaliupseerikouluun. Yhteis- henkeä kohotettiin komppanian sisäisellä sähköturnauksella, jon- ka kiväärilinja ylivoimaisesti voit- ti. Seuraavaksi alettiin harjoitella hajautetun pataljoonan taistelua. Samaan aikaan karsittiin prikaa- tin ampujista parhaat, jotka läh- tivät edustamaan Jääkäriprikaa- tia Pohjois-Karjalaan SM-maasto- ammuntaan, samaan aikaan kun muut taistelijat testasivat taitojaan kolmen vuorokauden leirillä. Yh- tään mitalia ei kisoista tullut, 10. sija oli paras mihin Jääkäriprikaati tällä kertaa ylsi. Ei ole kuitenkaan ihme, että prikaatin mestari löytyi juuri kiväärilinjalta.

Aselajiharjoituksen ja koevi- kon jälkeen tiet eroavat, kun ki- väärilinjan tulevat alikersantit siir- tyvät eri komppanioihin ja hankki- vat kannuksensa apukouluttajina sekä ryhmänjohtajina.

Takana vasemmalta: Matias Myller, Tatu Heikkinen, Esko Tarujärvi, Joonas Vinkki, Toni Pyörre, Mikko Huotari- nen, Henri Valkonen, Topi Voltti, Petteri Laine ja Puutio Kalle. Keskellä vasemmalta: Matti Heiskari, Mikko Hei- kilä ja Kasper Jaatinen. Edessä vasemmalta: Teemu Ronkainen, Santeri Hattukangas ja Atte Kujala.

Panssarintorjuntalinja

Pyhä kolminaisuus; enkä tar- koita sitä Raamatun kolmik- koa vaan panssarintorjun- ta (PST) sinkomiehen rakkaimpia: telamiinaa sekä kevyttä ja raska- ta kertasingoa, joista jälkimmäisel- lä ampuminen antoi kaikille linjan miehille unohtumattoman koke- muksen.

Linjalla on henkilöitä 1.Jääkäri- komppaniasta ja 3.Jääkärikom- paniasta sekä Tukikomppaniasta, josta myös allekirjoittanut on läh- töisin. Erilaisia ihmisiä eri komppa- nioista, joita kaikkia yhdistää ha- lu viedä tuo panssaroitu vihollinen PST-illalliselle: alkupalaksi telamii- naa ja pääruoaksi aimo annos on- telokranaatteja.

Huumorilla on tällä linjalla pär- jännyt alusta asti aina siitä hetkes-

tä, kun ensimmäistä kertaa puki päälle PST-sinkomiehen täystais- teluvarustuksen. Vaikka hermot ovat olleet välillä kireällä ja kanta- musten hihnat sahanneet solisluu- hun asti, on tilanteesta revitty ai- na huumoria, jopa yöllä pimeässä hiihtäessä. Loppujen lopuksi tilan- teet ovat vain naurattaneet ja vah- vistaneet yhteishenkeä.

Leireillä kipinävuorotkaan ei- vät olleet tylsiä: väsyneet linjato- verit kun rupattelevat unissaankin. Eräskin jannu nousi kesken oman kipinä vuoroni istumaan ja pyysi vettä. Kun sain vesipullon pussis- ta kaivettua, oli hän jo takaisin un- tenmailla.

Vaikka huumoria pitää aina mukana ollakin, on linjalla ollut

myös haikeita hetkiä: linjan alku- peräisestä viidestätoista oppilaas- ta jäljellä on yhdeksän. Tosin kuu- desta kadonneesta oppilaasta nel- jä lähti Reserviupseerikouluun, jo- ten vahvistuksia on tulossa uutta saapumiseraa varten. Loput kaksi ovat joutuneet jättämään hommat kesken: toinen kokonaan ja toinen sai siirron kuudeksi kuukaudeksi miehistön hommiin.

Ollakseni rehellinen ja pysy- äkseni totuudessa, PST-linjan ali- upseerikurssi on ollut kerrassaan mahtava kokemus: kouluttajat ja apukouluttajat ovat kerrassaan mahtavia tyyppjeä. Kiitos heille mahtavasta koulutuksesta!

Taistelutilanteessa koodikie- li on tärkeää tiedon pitämiseksi salassa. Tässä on yksi esimerkki, saatko selville mitä viestissä sano- taan?

”Ukon paksu tontti. Divari saa- nut ukolta kolme wiskiä, kossun ja kaksi kaljaa. Kotia viety kaksi ras- tia. Montussa yksi jyrä.”

Takana vasemmalta: ”Lepo” Jokilehto, ”Gona” Ek, ”Lindo” Lindroos ja ”Pasi” Wallin. Edessä vasemmalta: ”Tawetski” Taavettila, ”Koskermaister” Koskinen, Tervo ja ”Runtu” Itkonen.

Tiedustelulinja

Aliupseerikurssin 1/12 ensimmäisenä päivänä 3.Jääkäri-komppaniaan saapui uuni-tuoreita tiedustelulinjan oppilaita eri komppanioista. Sissikompaniasta saapuneet oppilaat tulivat tyyliin uskollisena kaksi tuntia myöhässä. Kun alkuvuorot oli saatu tehtyä ja uudet oppilaat asettuneet taloksi, pyörähti AUK 1/12 käyntiin.

Tiedustelulinjan oppilaisiin mahtui hyvin värikkäitä ja erilaisia persoonia, mutta ryhmähenkki alkoi muodostua hyväksi heti alusta saakka. Kuri oli hiukan tiukempi kuin peruskoulutuskaudella ja apukouluttajat tekivätkin heti selväksi, että tiedustelulinjan tulee olla särmin joukkue koko 3.Jääkärikomppaniassa. Tähän on myös pyritty, me "timpat"

olemme olleet metsässä selvästi ahkerampia, tehokkaampia ja motivoituneempia kuin kasarmilla. Tiedusteluhommat sijoittuvatkin metsään ja metsäkeikkoja tuli Aliupseerikurssin aikana runsaasti. Partiopuhelin, VRP88, LV217m, lämpökamera, valonvahvistin, partiosanomalaite sekä monet muut välineet tulivat varmasti tutuksi jokaiselle linjan oppilaalle.

Linjahanke tiivistyi entisestään, kun puolet linjalta lähti Reserviupseerikouluun sekä erikoisaliupseerikursseille. Jäljelle jääneellä porukalla tahkottiin eteenpäin hyvällä fiiliksellä ja linjan sisäisen hyvän huumorin kantamana kohti kurssin päätöstä.

Kurssista päällimmäisenä mieleen jäivät ampumaleirit, taisteluleirit, aselajiharjoitus, luonnon-

muonaleiri sekä auditoriossa katsotut Suomen pelit jääkiekon MM-kisoissa, jotka olivat mukava lisä armeijan arkeen. AUK 1/12 tiedustelulinjan oppilaat kiittävät kouluttajia ja apukouluttajia yhteisistä mukavista ja mielenkiintoisista kokemuksista, joita on kertynyt kurssin aikana isot määrät. AUK 1/12 tiedustelulinja kiittää ja kiittää!

Ylhäältä vasemmalta: Tuomo Peteri, Ville Hynynen, Jarkko Mankinen, Mikko Rautio, Janne Heikka, Kasper Tyni, Iisko-Taneli Kanniala, Joonas Määttä, Riku Riekkä, Jussi Kynkänniemi, Jussi Kumpuvaara ja Jari Manninen.

Moottorilinja

NO NIIN! Sotilaskoulutus alkaa aina sanoilla NO NIIN! Oli kouluttajallamme luutnantti Särkelällä tapana sanoa.

Peruskoulutuskauden jälkeen kateutta ja suuria tunteita herättävälle moottorilinjalle saapui parituvallista ujoja poikia, E-kortti mielessä. Ihan aluksi piti opettaa Rovaniemen pojat talon tavoille, tähän olikin hyvin aikaa kun olimme kasarmilla viikon yksin. AUK 1:llä harjoiteltiin aamusta iltaan erilaisilla vehkeillä apukouluttajamme (ali)kersantti Ranta-Eskolan johdolla, lisäksi reenattiin C1E käsittelyä. Toki sotkuunki ehtiin.

Ampumaleirillä saimme kokeilla APILAS:ta, PKM:ää ja legendarista Itkoa. Taisteluleirillä tievattiin ja yöllä koettiin Särkelän yllätys-hyökkäys, joku jopa ehti istua lyhtylaatikolla. Leirin lopuksi porukkaa motivoitiin suklaamunilla, Särkelämäiseen tapaan. Tämän jälkeen olikin vuorossa viikon ajoleiri, jolla testattiin ajotaitoa ja puolustusvoimien ajoneuvoja oikein kunnolla. Leirin lopuksi nopeimmat saivat nappulaa rintaan, tästä riittikin "höystöä" pitkäksi aikaa.

AUK 2:lla päästiin aluksi tutustumaan telakuorma-auton sielunelämään, kun tekniikkaa käytiin

läpi. Tällöin Särkelä pääsi opettamaan syväjohtamisen kulmakiviä telakuorma-auton käsittelykokeen tiimoilla. Samalla ammattipätevyystunnit jatkuivat ja jotkut "ammattipätevät" saattoivat jopa "harjoitella" käsittelykokeeseen tuntien aikana. Onneksi Kosken Tapsan kevennysten ansiosta tunneilla ei nukkuttu, ainakaan pahasti! Taisteluleirille ei valitettavasti päästy, kun tiukka ohjelma ei antanut myöten. Tämän ajan saimme olla jälleen kasarmilla yksin. Ampumaleirillä saimmekin sitten kokea luutnantti Särkelän ja vääpeli Kallion johdolla "Prikaatin parhaat" rymänät. AUK 2:lla tupiin alkoi myös ilmaantua oppilasjohtajaa pinaavia mikkihiriä. "Onko huomenna aamureippailu???"

Moottorilinja kiittää kahta nopeaa jääkäriä lainaten "HYVIÄ HOMMIA!".

Takana vasemmalta: Joni Jaakola, Nico Lahtela, Juha Lehtonen, Juho Aho, Teijo Tyni, Onni Vähäkuopus, Joni Paananen, Anssi Tuovila, Santeri Haavisto, Ari-Pekka Alalahti ja Erkki Pekkinen. Keskellä vasemmalta: Jyri Kumpuvaara, Vili Pelttari, Joonas Gullstén, Ville Kallio, Jukka Hirsikangas, Pete Holappa, Oula Vuolli ja Aleksis Herity. Edessä Samuli Heikkilä.

Kranaatinheitinlinja, Tuliasemalinja

Tulikomentoja! Tuo aliupseerikurssin toistetuina sana tuliasemalinjalla kaikui niin metsissä kuin myös kasarmilla.

Aliupseerikurssin alkaessa maaliskuun alussa, ei monellaakaan linjalle päätyneistä ollut varmaa tietoa, miten paljon linjallamme oikeasti tapahtuu. Mutta jo heti ensimmäisten päivien jälkeen saimme käsityksen siitä, mitä seuraavat kuusitoista viikkoa tulisivat pitämään sisällään. Myös niin sa-

nottu asemaralli tuli tutuksi kun kuljimme lähialueen metsissä ahkiota perässä vetäen.

Alussa aikamääreet, jotka tuntuivat mahdottomilta, saavutettiin kuitenkin nopeasti kovan pitkäkestoisien harjoittelun myötä. Tutuksi linjallamme tuli myös lause: "Vapaa-aikaa aina kello 21 saakka, ei koske tuliasemalinjaa."

AUK II alkaessa myös tehtävien vaativuus ja vastuun kantaminen nousivat, mutta yhteen kasvanut

ryhmä ja loistava yhteishenki tekivät myös ajoittain vaikeista hetkistä ylipäästäviä.

Erittäin suuret kiitokset haluamme antaa sekä kouluttajille ja apukouluttajille, jotka esimerkiksi lään ja asenteellaan saivat tehtyä ryhmästä oikeita heitinaliupseereita. TAS 1/12 kiittää, kiittää ja kumartaa!

Takana vasemmalta: Tuomas Porkka, Alekski Pietilä, Mikko Marjamaa, Pentti Pesonen, Mikko Savolainen, Teemu Kiviniemi ja Joonas Nurminen.

Edessä vasemmalta: Jari Hyvönen, Niko Paaso, Ville Karppinen, Matias Leppälä, Leevi Kuusela, Juho Ollila ja Tero Pitkäniemi.

► Takana vasemmalta: Samuli Riihijärvi, Alekski Ruotsalainen, Antti Penttinen, Ville Ruonala ja Jaakko Polvikoski.
Edessä vasemmalta: Joonas Juotasniemi, Hanne Heikkinen ja Matti Huttunen.

Kranaatinheitinlinja, Tulenjohtolinja

Keväällä 1/12 aloitti tulenjohtolinjalla seitsemäntoista uutta oppilasta. Monella meistä ei ollut hajuakaan koko linjasta, sen toiminnasta ja tavoitteista, jos jokin veti puoleensa tämän linjan valitsemiselle, sen täytyi olla nimi, "tulenjohtue" (tai se, kun laittoi linjahaun kohtaan "KRH" tietämättä, että kranaatinheitinlinja onkin itse asiassa kaksi itsenäistä linjaa). Kukaan meistä ei osannut odottaa, että saisimme käydä peruskoulutuskauden kuin uudelleen.

Aliupseerikurssi 1 alkoi oppituntien merkeissä: kouluttajamme opettivat meille perusteita muun muassa tulenjohtamisesta, heittimisestä, viestittämisestä. Tutuksi tuli myös päivystäjän kuultus "Komppania, ei koske tulenjohtolinjaa, vapaa-aikaa aina kello 21 saakka", sillä oppitunnit ja erilaiset kokeet saattoivat viedä osan vapaa-ajastamme. Aikamme oppitunneilla oltuamme ja opiskeltu-

amme aloimme vähitellen siirtyä luokkahuoneesta kasarmin lähimaastoon harjoittelemaan oppiamme asioita käytännössä.

Ensimmäisellä ampumaleirillä pääsimme ensimmäistä kertaa näkemään epäsuoraa tulta ja myös lopulta johtamaan sitä. Tanner tarisi ja turve lensi ilmaan, kun kranaatit iskivät laskemiimme koordinaatteihin, saatoimme olla hie-man ylpeitä itsestämme, olimmehan nyt johtaneet sitä tulta.

Kun Aliupseerikurssi 1 alkoi lähetä loppuaan, alkoi kilpailu Reserviupseerikoulun paikoista sinne haluaville. Todennäköisempää oli päästä Reserviupseerikouluun, jos olit menestynyt hyvin tulenjohto- sekä johtamiskoulutuksen kokeissa. Lopulta yhdeksän meistä oppilaista valittiin Reserviupseerikouluun, olivat he menestyneet hyvin kokeissa tai eivät, halukkaita tai eivät, sitä tarina ei kerro. Sodankylään jäimme me loput kahdeksan oppilasta. Tovereillemme

hyvästit jätettyämme kahdesta tuvasta tuli yksi ja tiimihenkemme oli parannuttava entisestään selvittäsemme täydelliseltä hajoamiselta.

Aliupseerikurssi 2 alkoi jakamisen merkeissä, puolet meistä valittiin tiedustelutulenjohtoon ja toinen puoli kivääritulenjohtoon, itse kuulun jälkimmäiseen. Tiedusteli-joilla vaihtui taisteluvyö rinkaankin ja uusiin tiedustelutulenjohtotehtäviin, kivääritulenjohtajilla ei mikään muuttunut. Olimme nyt "tulenjohtamiseen erikoistuneita kiväärimiehiä" kuten kokelaamme meille sanoi.

Tätä kirjoittaessani Aliupseerikurssi 2 alkaa lähestyä loppuaan. Se myös viittaa siihen, että meillä on vielä edessä hämmäyttävä aselajiharjoitus. Se tulee syömään miestä, mutta uskon, että meistä jokainen seisoo voittajan harjoituksen viimeisenä päivänä, kohti tulevaa johtajakautta.

Kiitokset linjamme kouluttajille yli luutnantti Sulasalmelle sekä luutnantti Rundgrenille, joka vastasi pääosassa koulutuksestamme. Kiitokset myös linjamme apukouluttajille: kokelas Ikäläiselle, kokelas Sillankorvalle sekä alikersantti Törmäselle. Voin rehellisesti sanoa, että kranaatinheitinlinjalla on parhaat kouluttajat.

Jääkäriprikaatin tapahtumia

TAPAHTUMA	AIKA	PAIKKA
1. Kotiuttaminen Kotiuttaminen 270 vrk palvelleet Kotiuttaminen 362 ja 180 vrk palvelleet	4.10.2012 4.1.2013	Sodankylä Sodankylä
2. Juhlatilaisuuksia Jääkäriprikaatin vuosipäivä 1.10. Kotiuttamisjuhla 270 vrk palvelleet Kotiuttamisjuhla 362 ja 180 vrk palvelleet Upseerikokelaiden ylentäminen	28.9.2012 3.10.2012 3.1.2013 4.1.2013	Sodankylä Sodankylä Sodankylä Sodankylä
3. Kirkollisia tapahtumia Kenttäiltahartaus Sotiemme veteraanien kirkkopäivä	4.9.2012 5.9.2012	Sodankylä Utsjoki
4. Urheilua Sotilasottelu Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailu Suunnistumestaruuskilpailut – henkilökohtainen kilpailu Partiosuunnistuskilpailut Yösuunnistuskilpailut	23.8.2012 28.8.2012 29.8.2012 13.-14.9.2012 26.9.2012	Sodankylä Sodankylä Sodankylä Sodankylä Sodankylä
5. Harjoituksia P-kauden ampumarjoitus P-kauden ampumarjoitus Sissi- ja sotilaspoliisiammunnat Aliupseerikurssin taisteluharjoitus Sissi- ja taisteluharjoitus Aliupseerikurssin ampumarjoitus Joukkueammunnat Aselajiharjoitus	11.-17.8.2012 18.-24.8.2012 10.-13.9.2012 24.-27.9.2012 13.-15.11.2012 20.-23.11.2012 26.11.-2.12.2012 10.-14.12.2012	Kyläjärvi Kyläjärvi Kyläjärvi Kyläjärvi Sodankylä Sodankylä Sodankylä Kyläjärvi

Lapin tähtikunta

Kulttuurin ja tapahtumien Sodankylä 2012

KÄYNTIKOhteita

Museo-Galleria Alariestossa esitellään taide-
maalari Andreas Alarieston elämäntyötä ja tuotantoa.

Sodankylän vanha kirkko vuodelta 1689 on Suo-
men vanhimpia puukirkkoja.

Kotiseutumuseossa tutustut entisajan elämään
Sompion kairoissa.

Revontulikota Pohjan Kruunun revontuliesitys joh-
dattaa vierailijan vanhoista uskomuksista viimeisim-
piin tieteellisiin totuuksiin revontulista.

Tankavaaran kultamuseo on maailman ainoa kan-
sainvälinen kullanhuhdonnan historiaa ja nykypäi-
vää esittelevä museo.

**Urho Kekkosen ja Pyhä-Luoston kansallispuis-
tot** luontokeskuksineen esittelevät alueen monipuoli-
sta luontoa, eläimistöä ja kasvillisuutta sekä saame-
laisuutta, poronhoitoa ja retkeilyn historiaa.

Ametistikaivos on Euroopan ainoa yleisölle avoin
ametistikaivos, jossa kävijä perehtyy tämän mystisen
kiven saloihin ja voi itse kaivaa muistoksi oman
onnenkivensä.

Pyhä-Luosto - kahden tunturikeskuksen monipuoli-
nen kokonaisuus.

Maaseutukohteet - loistavat metsästys-, kalastus-,
retkeily- ja majoitusmahdollisuudet.

TAPAHTUMIA

Luosto Classic 9.-12.8.

LuostoClassic -tapahtuman
päävierailijaksi saapuu
Iso-Britannian ja Euroopan
parhaimpiin ja tunnetuimpiin
orkestereihin kuuluva
BBC Philharmonic Orchestra,
joka vierailee Suomessa
ensimmäistä kertaa.

Muut pääesiintyjät:

Lapin kamariorkesteri
Colin Currie, lyömäsoittimet
Suomalainen Tuubayhtye
Taina Piira, sopraano
Aki Alamikkotervo, tenori
Heidi Luosujärvi, harmonikka
Jukka Nykänen, piano

www.luostoclassic.fi

Porttipahta-uistelun iltakilpailu 24.8.

Porttipahta-uistelu 25.8.

Erävaelluksen SM-kisat 30.8.-2.9.

Kieringin Maalaismarkkinat 31.8. -2.9.

Kv. Pertsan kultapainit 3.11.

Joulun avajaiset 30.11.

Itsenäisyysjuhla 6.12.

Lisää tapahtumia www.sodankyla.fi/tapahtumat
Oikeudet muutoksiin pidätetään.

Tervetuloa!

